

Advocata Croatiae

List svetišta i župe Majke Božje Remetske :: Gospa 2018. :: Zagreb :: godina 22. :: broj 66 :: cijena 15 kuna

www.zuparemete.net

Boga moli i Hrvatsku voli!

Lucija Čutura

Sve velike stvari započinju u malim stvarima. Svijet je satkan od malih stvari, svemir počinje u atomima i njima je prožet. Isto je i s čovjekom koji raste u vremenu i prostoru kroz svoja djela. Činimo svakidašnja mala djela koja se isprepliću u zajedništvo jer smo odgovorni jedni za druge kao i za same sebe. U svojem zajedništvu oslanjamo se jedni na druge i tom zajedničkom snagom ulazemo svoju vjeru i pouzdanje u Boga kako bi gradili velike stvari na dobrobit čovječanstva.

Netom završeno Svjetsko nogometno prvenstvo i doček hrvatskih nogometnih viceprvaka Svilja potvrđuje pravu sliku iskrenog čovjekoljublja. Ako se malo bolje slušalo izjave trenera i nogometara naše reprezentacije, moglo se primjetiti kako je u svakoj izjavi spominjanja Boga i Božje pomoći – od zahvala do pouzdanja. »Mala« Hrvatska kroz taj čin pokazala je da je velika i po nebrojeni put u svojoj relativno kratkoj povijesti dokazala da ako se čovjek prepusti Bogu uz Njegovu pomoć kroz pošteni rad i zalaganje pojedinca za zajedništvo može napraviti sjajne i velike stvari.

Premda nije usporedivo, ipak ovu skromnost i poniznost te otvorenost Bogu možemo povezati sa svetkovinom Uznesenja Marijina. Kroz svakodnevnu skromnost i otvorenost Bogu dobivamo priliku približiti se životu Blažene Majke koja je svaki trenutak provela u poniznosti i neprekidnoj predanosti Bogu. Time nam je ujedno pružila i primjer ispunjenog života te nam pokazala najljepšu nagradu od svih – blizinu Boga i uznesenje na nebo.

Danas u medijima često možemo vidjeti i čuti riječi »depopulacija« i »iseljavanje mla-

dih« što nam može potaknuti strah za našu budućnost, ali i budućnost slijedećih naraštaja. Ne treba se bojati za hrvatsku budućnost. Možda je današnji svijet pun lažnih proroka koji stvaraju strah na kojem temelje svoja božanstva, ali je današnja Hrvatska puna vjernika s pouzdanjem u Boga i predanosti svojoj odgovornosti – otvorenosti Bogu po uzoru na Blaženu Djericu Mariju. Matej u evanđelju navodi: »Čuvajte se lažnih proroka koji dolaze u ovčjem runu, a iznutra su grabežljivi vukovi. Prepoznat ćete ih po njihovim plodovima. Bere li se s trnja grožđe ili s bodljkice smokve?« (Mt 7,15-16). Kako ni trnje ne rađa grožđem, ni lažni proroci ne nude dobre plodove već laži i trula djela. Zreli plod je zajedništvo koje isprepliće ljubav prema Bogu, čovjeku i domovini. Sveti papa Ivan Pavao II rekao je: »Zemlja pripada onome tko po njoj hoda«, lijepu našu treba voljeti, a iz te ljubavi će rasti naša svijetla budućnost.

Mladi čovjek mora imati svoj san, ali mora imati na umu i da taj san zahtijeva trud, žrtvu i pomoć drugih. Dovoljan dokaz za to su nam biografije hrvatskih nogometara. U ovoj reprezentaciji najviše je djece hrvatskih branitelja, prognanika i izbjeglica, djece koja su podnijela teške žrtve, ali i nadjačala te žrtve upornošću i Božjom pomoći. Nogometni viceprvaci Svilja imali su svoj san budućnosti i kroz zajednički trud i rad uz Božju volju su ga ostvarili. Njihov trud i vjeru je prepoznalo više od pola milijuna mlađih koji su dočekali viceprvake svijeta. Svi ovi mladi također imaju svoj san koji im često iskrivljuju i kvare lažni proroci. Zato je danas još važnije pouzdanje u Boga i svakodnevna vježba vjere. Vjernik, poput i svakog sportaša koji ne želi »zahrđati« u svom sportu, svaki dan mora vježbati svoju vjeru kroz dobra djela, ljubav i praštanje. To nas ništa ne košta, a stostruko će nam se isplatiti. Neka svaki pojedinac stavi svoj san u zavoru Najvjernije Majke Odvjetnice Hrvatske jer ona će svojim plaštem sve okupiti i u zajedništvu nas uzdići.

»*Advocata Croatiae, Mater Dei, ora pro nobis!*«

IMPRESSUM

Izdavač: Župa Uznesenja BDM - Remete
Za izdavača: o. Antonio-Mario Čirko
Adresa uredništva: Česmičkoga 1, 10000 Zagreb
Telefon: 01/4500 500, faks: 01/4580 952
E-adresa: zupa.remete@gmail.com
Glavni urednik: o. Antonio-Mario Čirko
Izvršni urednik: Lucija Čutura
Korektura: Martin Čutura

Fotografija na naslovni: Hodočašće u Mariju Bistrigu
Fotografirali: Vlado Čutura, Marko Dušak,
Elvir Tabaković, arhiva župe
PBZ Žiro-račun: HR1423400091510697474
ISSN: 1331-4092
Grafička priprema: Slavica Čatura
Tisk: M-PRINT, Zagreb
Časopis izlazi tri puta godišnje: za Uskrs, Božić i Veliku Gospu

10

Siniša Kovačić,
glavni urednik
Hrvatske katoličke
mreže

Katolički mediji imaju veliki potencijal

14

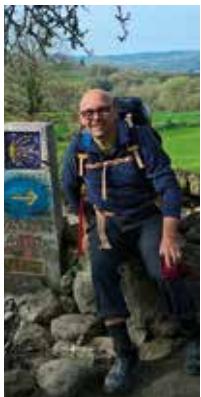

Hrvatska Crkva
očekuje novog
blaženika, prvog
koji je rođen u
Hercegovini

Petar Barbarić – novi hrvatski blaženik?

»S Marijom do
svetosti«

18

Iskustvo
remetskoga
hodočasnika Ivica
Kovača u Santiago
de Compostela

Molitva putem i razgovor s Bogom

• »*Hodočastiti i na
taj način zahvaliti
Bogu svojim hodom
za sve što sam
primio u životu*«

30

Magdalena i Ivan
Dudajek

Dobrota, najljepši zavičaj

• »*Uspostavljamo
tako izgubljenu
harmoniju
nekog davnog
zemaljskog raja
u sebi: svjet
tišine, dobrote
i ustrajna
povjerenja*«

36

EVANĐELJE PO »REMETSKIM HODOČASNICIMA«

Hodočašće remetske župe
u Svetu Zemlju 10-17.
travnja 2018.

- 4 Vjernik ne smije biti u »oblacima«
 - o. Ivan Pleše
- 6 Istina i »ISTINA«
 - o. Antonio-Mario Čirko
- 6 Bogu pripada ono najljepše što
čovjek ima - o. Stjepan Vidak
- 25 Obiteljski dan

- 27 Blizina Majke Božje Remetske
 - Berislava Mačković
- 29 Čudesna Gospe Remetske
 - Zlatko Šušnić
- 44 Medije učiniti pozitivnim dijelom
života djece
 - Jadranka Bizjak Igrec

- 46 Prvopričesnici
- 48 Potvrđenici
- 50 Kronologija
- 55 Mladi
- 56 Preminuo o. Josip Orešković
- 58 Stranica za školarce
- 59 Matice

MARIJA UZNESENA NA NEBO DIO JE NAŠE SVAKODNEVICE

Vjernik ne smije biti »u oblacima«

- »Vjernik, kada razmišlja o otajstvima vjere, ima sklonost promatrati ih kao nešto udaljeno od realnosti života, kao stvarnost koja je daleko od ovozemnih briga.«

Autor:
o. Ivan Pleša

R

azmišljajući o otajstvu Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo, kršćanin upravlja pogled duha na taj slavni događaj, na trenutak očitovanja Božje slave kada je Marija dušom i tijelom bila uznesena na nebo. Zasigurno je to bio događaj neizmjerne ljepote, veličanstveno očitovanje Božje slave i veličine. Marija odlazi na nebo k svome Sinu. Vjernik može pasti u napast da razmišlja o Mariji kao o onoj koja je »u oblacima«, daleko od stvarnosti svijeta, daleko od surovosti i realnosti života.

Kada se na događaj Marijina uznesenja tako gleda onda vrijede riječi prijekora upućene učenicima koji su isto tako očarano i zaneseno gledali za Isusom kada je uzlazio u svoju slavu: »Što stojite i gledate?« (usporediti Dj 1,11). Vjernik, kada razmišlja o otajstvima vjere, ima sklonost promatrati ih kao nešto udaljeno od realnosti života,

kao stvarnost koja je daleko od ovozemnih briga. Također, jer se i sam nalazi u životnim teškoćama, traži da barem nakratko vjerom »pobjegne« od nepodnošljive realnosti života. No, toga treba biti svjestan jer tako upada u opasnost da vjera postane udaljena od života, nešto što ne spada u sferu realnosti ili nešto što ne prožima čovjekovu svakodnevnicu. Postaje bajka koja hrani maštu, a ne stijena na kojoj počiva čitava egzistencija.

***Uznesenje uči vjerne
da je vjera u Krista
temelj svekolikog/
katoličkog života,
stijena na kojoj treba
sagradići život. Na
toj stijeni valja ostati
čvrsto utemeljen, kolike
god velike bile oluje
i valovi ovoga života.
Jedino ustrajnošću
u svim poteškoćama
poput Marije, s
čvrstim pouzdanjem
u Boga, dolazi se do
punine kršćanske
vjere - gledanja Boga
licem u lice, dušom i
proslavljenim tijelom.***

Dijelila radost i bol apostola

Ne zanemarivši sav sjaj i ljepotu Marijina Uznesenja, upravimo pogled duha i na realnost njezina života u Crkvi prvih godina nakon Gospodinova Uznesenja i poslanja Duha Svetoga. U Djelima apostolskim piše da su apostoli bili jednodušni u molitvi zajedno s Isusovom majkom (usp. Dj 1, 14). Blažena Djevica u prvoj Crkvi igra neizmjerno važnu, ali opet tihu i nenačetljivu ulogu. Petar je apostolski prvak, stijena na kojoj počiva Crkva (usp. Mt 16, 18),

a Marija je postrance promatrala dinamičan razvoj mlade Crkve i svojom majčinskom ljubavlju bila je srce koje grijе i obasjava Crkvu. Marija je dijelila radosti i boli apostola, svim se srcem borila za širenje Radosne vijesti njezina Sina. Može se samo zamisliti njezina radost kada je gledala rast prve zajednice, ali i strepnju kada su nastupili žestoki progoni onih koji su vjerovali u Krista. Svojom tihom prisutnošću, snažnom molitvom i svjedočanstvom o Isusovu životu Marija je bila poseban stup i nositeljica prve kršćanske zajednice.

Kada je začula u sebi poziv da je vrijeme da se preseli u nebesku slavu, bio je to za nju trenutak kako radosti, tako i žrtve. Marija je čitav svoj život savršeno podložila volji Očevoj i postupno je rasla u vjeri: svaki trenutak njena života bio je »da« volji Očevoj. Bila je uz Isusa, osobito na Kalvariji, u najtežim i najbolnjim trenutcima njena života. Bila je uz Crkvu koja je pomalo rasla snažan svjedok i potpuno raspoloživa za stvar njezina Sina. Kao što je uz Njega bila spremna ići do kraja, tako je i uz Crkvu bila spremna ići u borbu sve do kraja svijeta za svoga Sina kojeg je neizmjerno ljubila. Ipak, Bog od nje traži posljednje »da«, posljednju žrtvu. Trebala je prekinuti ovozemaljski put, trebalo je da tjelesno napusti Crkvu usred teških borbi i da Majka Crkve, koja se s njom osobito duboko povezala na Duhove, preseli u vječnost gdje će nastaviti borbu uz Crkvu za Evandđelje Isusa Krista.

Prihvatile žrtvu i rekla »da«!

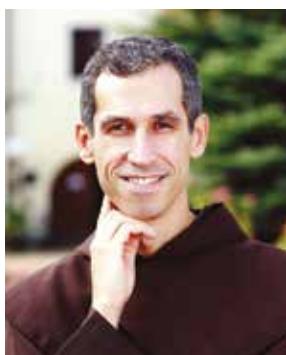
Presveta Bogorodica prihvatile je tu posljednju žrtvu i rekla svoje konačno »da«. Potom je dušom i tijelom uzeta u nebo bez da ju je imalo okužio zadar smrti i truleži. Na nebu Djevica gleda Boga kakav on jest, u neizmjernosti svoje slave i sjaja gleda u beskrajnu dubinu Tajne. U nebu još snažnije blista njezina čistoća i njezina savršena vjera koja je odljela svim napastima i teškoćama zemaljskoga života. Marija je uzdignuta iznad svih korova nebeskih anđela i duhova koji ju s divljenjem i poštovanjem promatraju. Marija sjaji poput Sunca dušama u čistilištu koje joj neprestano upravljuju svoje smjerne molitve. Marija je uz Crkvu koja se bori protiv kneza ovoga svijeta kao pomoć i utjeha, kao snažan štit protiv zla i kao proslavljeni ud Crkve. Marija vjernicima sjaji kao uzor jer budi nadu u ostvarenje otajstva proslave čovjeka u cjelovitosti njegova bića, dušom i tijelom.

Djevica Marija uznesena na nebo nipošto nije odvojena od ovozemaljskog života i problema Crkve koja se bori za Krista. Ona jest u slavi, ali i ovdje s onima koji joj se utječu. Marija pokazuje da vjera nije sanjarenje, besposleno gledanje u nebo, ugodno maštanje ili vrata za bijeg od svijeta. Svetkovina Uznesenja uči vjerne da je vjera u Krista temelj svekolikog/katoličkog života, stijena na kojoj treba sagraditi život. Na toj stijeni valja ostati čvrsto utemeljen, koliko god velike bile oluje i valovi ovoga života. Jedino ustrajnošću u svim poteškoćama poput Marije, s čvrstim pouzdanjem u Boga, dolazi se do punine kršćanske vjere - gledanja Boga licem u lice, dušom i proslavljenim tijelom. Svetkovina Uznesenja Blažene Djevice Marije neka nam učvrsti vjeru u uskrsnuće tijela na kraju vremena. U Mariji gledajmo ispunjenje tih obećanja kojima se sada nadamo.

Istina i »ISTINA«

»Budi spremam da uvijek govorиш istinu i zli ljudi će te izbjegavati«

Autor:
o. Antonio
Mario Čirko

Istina! Ta riječ se danas znade često upotrebljavati u dnevnim događanjima. Mnogi o njoj govore, svađaju se radi nje, lažu radi nje, što je samo po sebi kontradiktorno... Jednom riječju sve je postalo zatrovano, a tako i sama istina. I Pilata, koji je osudio Isusa na smrt, zanimalo je što je Istina. No bio je slabić da bi ju usvojio u svoj život i u svoje srce. Mnogi kršćani su kroz povijest stradavali radi nje, bilo da se radi o davnim vremenima, pa za vrijeme komunizma te sve do danas kada živimo u lažnoj slobodi i demokraciji. Mi kršćani, vjernici, postali smo predmet izrugivanja, primjer zaostalosti u očima onih koji misle da znaju sve i da mogu sve. Istina se izokrenula jer se dobro proglašava zlim, a zlo dobrom.

Ali kada se doživi Božja stvarnost u vlastitom životu, onda se može razumjeti koliko su važne Isusove riječi: »Ja sam Istina« (Iv 14,6). Osobno, meni je najvažnija istina da me Bog voli i da me Isus otkupio. Zato ne dopustimo pokolebati se u odlučnosti da živimo kvalitetan, ne samo vjernički, nego i ljudski svakodnevni život.

Istina je da je naš Izbačitelj jači od bilo čega. Jedna latinska poslovica lijepo kaže: »Budi spremam da uvijek govorиш istinu i zli ljudi će te izbjegavati«. Istina je da ljubav koju smo pozvani živjeti nosi nas kroz život. To je Isusova ljubav u nama. Poruka o međusobnoj ljubavi je temelj našeg svjedočenja i da živimo Istinu. Sve naše velike riječi ostat će puste fraze, ako ih život ne potvrđuje.

Bogu pripada ono najljepše što čovjek ima

Dragi vjernici, draga braća i sestre kršćani!

Tekst koji slijedi i koji bih volio da pročitate i ozbiljno shvatite i prihvate ono o čemu govorim, nastao je prvenstveno iz želje da se u našim bogoslužjima Bogu dade ono što mu pripada. Jer kad se Bogu dade Božje, onda je čovjek vjernik raspoložen primiti natrag ono što njemu Bog želi dati. No, nije stvar samo u mojoj želji, nego svaki svećenik kao pastir ima dužnost da vjernike pouči i o stvarima vezanim za liturgijska slavlja. Prvenstveno mislim na slavlje euharistije, osobito u nedjelje i svetkovine. U *Konstituciji »Sacrosanctum concilium« o svetoj liturgiji* Drugog vatikanskog sabora čitamo: »Potrebno je da vjernici pristupaju k svetoj liturgiji s pravim raspoloženjem duše, a svoju pamet usklade s glasom i da sudjeluju s nebeskom milosti kako je ne bi uzalud primili. Stoga sveti pastiri moraju budno paziti ne samo da se u liturgijskom činu održavaju propisi za valjano i dopušteno slavljenje obreda, nego da u njima vjernici sudjeluju s poznavanjem, djelatno i plodno.« O ovome sam djelomično progovorio na misi u 7.30 sati na Tijelovo ove godine. Želja mi je da ovo pročita što više onih koji su kršteni u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i da promisle te da promijene ono što bi trebalo promijeniti.

Bog je svet. Reći ćemo čak »trostrukog sveta«. Svetost nije kao neki pri-djev nadodan Bogu nego izražava samu njegovu bit. On je sama svetost. Mi smo djeca Božja i zato smo i mi posvećeni. Taj osjećaj svetosti, sakralnosti, dobrim dije-

lom gubi se među samim vjernicima; čak i u crkvi koja je povlašteni prostor susreta sa Svetim - s Bogom. Bog je Stvoritelj, On je Kralj nad kraljevima, Gospodar nad gospodarima. Njemu pripada najveća čast, slava, poštovanje, štovanje i klanjanje, svi najuzvišeniji čini koje čovjek pokazuje prema nekome koji je uzvišen iznad svih. Ti čini podrazumijevaju uljudno i doстојanstveno ponašanje, govor, kretnje, odjeću te točnost ako ste pozvani od takve osobe na susret.

Iako je kultura ponašanja među ljudima već u samim obiteljima dosta naorušena pa se već manja djeca bahato ponašaju prema roditeljima, bakama i dječkovima – a kako onda neće prema svima drugima – ipak na određenim mjestima i u susretima s određenim osobama moraju se poštivati određena pravila, inače nema pristupa mjestu ili osobi. Pred »časnim i uglednim« osobama isto tako ne želimo ispasti neotesani, neodgojeni i nekulturni. Učinit ćemo sve da ostavimo dobar dojam i lijepu sliku o sebi. Zašto to ne bi vrijedilo kad stupamo u crkvu dolazeći na misu kako bismo se na najizvrsniji način susreli sa samim Bogom koji nas je pozvao ne samo na površni susret, nego na gozbu ljubavi!? On je pripravio dvostruki stol na kojem nam poslužuje svoju Riječ i daje nam sama sebe za hranu. Nema tako »časnoga« i uglednoga čovjeka na zemlji poput Njega - Oca na nebesima. Zato nije u redu da banaliziramo svoj stav i ponašanje na misi jer Bogu idu svaka čast i slava koje se onda nama u krilo vraćaju.

Crkva – privilegirani prostor susreta s Bogom

Iako je Bog na svakom mjestu, crkva kao bogoslužni prostor služi nama da se lakše stavimo u Božju prisutnost. Vječno svjetlo koje nas upućuje na trajnu Kristovu prisutnost u Presvetom oltarskom sakramantu, slike sa svecima ili freske po zidovima s nekim biblijskim primjerima, vitraji kroz koje prodire sunčeva svjetlost i stvara mistično ozračje u crkvi, neupadljivi cvjetni aranžmani koji šire svoj miris, tišina i mir koji tamo vladaju – imaju jedino svrhu da nas usmjeruju prema Bogu, da lakše budemo u dodiru sa Svetim.

S voljenom osobom ne susrećemo se usput, nego planiramo susret s velikim oduševljenjem. Na misu ide se s namjerom, a ne usput. Zato se već kod kuće treba oraspoložiti za susret s Bogom, susret ljubavi. Nitko ne bi smio osjećati da ide na silu na misu. Treba si posvijestiti s kim se ide susresti, da je to za naše dobro. Idemo na gozbu na koju nas poziva Onaj koji nas neizmjerno voli, koji je svoj život dao za nas, za mene. I na svakoj misi predaje se za nas i za sve ljude na oproštenje grijeha.

Ne kasniti

U poslovnom svijetu pretpostavljeni ne vole da se kasni na sastanke i isto tako niti jedna gazdarica ne voli da joj gosti kasne na dogovoren ručak i da se jelo haldi – a misa je, između ostalog, zahvalni sastanak zajednice vjernika gdje dolazimo na svadbenu gozbu Jaganjčevu. Zašto bi onda bilo u redu kasniti na misu? Niti jednu minutu, a kamoli što zna biti i po petnaest minuta. Bit će minimalist pa reći da treba doći barem pet minuta ranije. Želiš li isповijed doći petnaest do dvadeset minuta ranije pred isповjedaonicu pa da se, ako je moguće, isповjediš do početka mise. Ako hoćeš sjediti, onda doći petnaest minuta prije, a ne doći nakon početka mise i onda još obilaziti cijelu crkvu tražeći mjesto za sjedenje. To je nekul-

turno i ometa sve druge. Svjestan sam da se uvijek može nešto dogoditi što će dovesti do kašnjenja, ali ne smije to postati redovita navika. Treba sve predvidjeti kako bi se stiglo na vrijeme prije početka mise.

Dolazak u crkvu

Kad se ulazi u crkvu, ulazi se u tišini i miru. Kad se dođe do svete vode na ulazu, nije potrebno istovremeno **poklecati i križati se** jer to ponekad izgleda nespretno. Kako je već kome zgodnije, neka napravi jednu pa onda drugu gestu i negdje zauzme mjesto. Iako se ne smijemo ponašati kao da nikog ne vidimo i ne primjećujemo, ipak tu nije ni vrijeme niti mjesto za posebne pozdrave i razgovore, pitanja o zdravlju, djeci, poslovima... To može pričekati za druženje nakon mise. Treba se malo sabrati i čekati početak mise i aktivno sudjelovati u njoj. Molim vas, nemojte bježati od oltara i nabijati se pod kor (pjevalište) kad naprijed ima puno mjesta. Euharistija je sakramenat zajedništva koje mora biti i fizički vidljivo. Zbog toga kad u crkvi ima mjesta nije u redu da se stojivani ispred crkve samo zato jer je uključen razglas pa se čuje što se govori s oltara ili ambona. Ako ima mjesta u crkvi, niti crkveni hodnik nije mjesto da se u njemu bude na svetoj misi samo zato jer je uključen ekran, razglas i možda ima mjesta za sjedenje. Ni klaustor nije mjesto za svetu misu ako u crkvi ima mjesta bez obzira što djeca možda trčkaraju. Djecu treba odgajati za ponašanje na takvim mjestima. Roditelji trebaju paziti na svoju djecu, a ostali, kad neko dijete hoda po crkvi, ne trebaju usmjeriti

svoju pažnju na dijete, nego ga pustiti da hoda pod budnim okom svojih roditelja. Navedena tehnička pomagala (razglas, ekrani) i mjesta (plato ispred crkve, crkveni hodnik i klaustor) služe kad je velik broj vjernika koji ne stanu u crkvu.

Na svetoj misi se ne pije i ne jede ništa drugo osim Tijela i Krvi Kristove. Zato ne priliči i nije dostoјno pod misom piti vodu ili ne daj Bože jesti. Niti, naravno, imati žvakaće u ustima. Gotovo kao da se više ne može živjeti bez boćica s bilo kakvim napitkom. Ako mi netko želi prigovoriti da mu dođe slabo ili slično, pitam: kako se prije moglo izdržati? Neki su kilometrima pješačili na misu i ne vjeruju da je ikome palo napamet da izvadi u crkvi bocu s vodom. Sjetimo se nekadašnjeg strogog euharistijskog posta! S tim boćicama baš znadu doći oni stariji koji bi to trebali znati. Imaj vodu u torbi ako ti treba uz put, ali ne pij pod misom! Ako ti je toliko slabo, nemoj niti doći na misu! Nije ti grijeh ako si bolestan.

Na misi se ne sjedi s prekrivenim nogama kao kod kuće u fotelji. Mobilni ostavi kod kuće. Ako misliš da će ti zatrebati, ugasi ga u crkvi ili ga stavi na besumno. Ni slučajno se ne javljati na mobilni u crkvi ili izlaziti iz crkve na razgovor. To nema smisla. Tko tako čini ništa nije razumio od onoga što je došao slaviti. Misa nije kazališna predstava na kojoj mogu koji čin i preskočiti.

Odijevanje

O, kako li se samo naciframo ako idemo na svadbu ljudi. Nova odijela, haljine, toalete, cipele, pa lijepa frizura, šminka, namirisani... I neka! A što je sa svadbenom gozbom gdje je Krist zaručnik, a Crkva zaručnica? Na toj svadbi smo ujedno i gosti, ali i Zaručnica jer smo mi udovi Crkve-Zaručnice. Zašto se onda na misu može doći obučen kao, recimo u disk, u kafić i skoro kao na plažu? Ili onako kako smo kod kuće!? Kod predsjednika države se ne može ući bilo kako odjeven/a, u značajnije javne ustanove nećete ući u kratkim hlačama i razgoličeni; za neke proslave morate imati

Izvaditi žvakaču gumu iz usta, a muškarci otkrivaju glavu ako nose kapu ili šešir.

propisana odijela... Ako tako treba pred čovjekom, zar Bog nije dostojan onog najljepšeg što imamo za obući? Istina je da Bog gleda ljudsko srce, a ne na odje- lo. Ali kako ja gledam Boga? Ako ga gle- dam s ljubavlju i poštovanjem, bit će mi normalno spremiti se najljepše za Njega.

Dragi mladići i muževi, ne ide se na misu u kratkim hlačama, niti bermuda- ma makar bilo vruće. Nikome od vas ne može biti toliko vruće u odjeći kao sveće- niku u misnom ruhu. Za crkvu su primje- rene duge hlače.

Drage djevojke, žene, majke, obucite se najljepše kad idete na svetu misu. Pokažite ljepotu koju je Bog dao ženi. Obucite se lijepo, dostojanstveno, ženstveno. Ali ne idite na misu u maji- cama i bluzama koje otkrivaju ramena i grudi, minicama... Uzmite neke šalove pa se zaogrnite u crkvi. Nije ovo radi neke eventualne »napasti« spram svećenika, nego ne dolici za euharistijsko slavlje. Isto tako čudno bi vas gledali kad biste u kaputu usred ljeta ležali na plaži jer тамо se leži u kupaćim kostimima.

Aktivno sudjelovanje

Nije samo svećenik aktivni studio- nik mise i ministrianti oko njega ili čitači i zbor, nego svi vjernici, svatko na svoj na- čin. Potrebno je i aktivno slušanje, jedno- dušno odgovaranje i pjevanje, zajednič- ke geste (sjedenje, stajanje, klečanje). Nije propovijed jedina stvar koju treba slušati na misi pa po njoj »mjeritik kvalite- tu mise. **Sve** treba slušati otvorenih ušiju i srca. **Sve**. Kad se odgovara i moli treba osluškivati ritam sve okupljene zajedni- ce, a ne brzati, odgovarati brzinom kao da sam odgovaraš. Onda po crkvi kao da ide jeka jer jedni su već završili, drugi su na pola, a treći ih sustižu. Trebaju biti usklađeni glasovi, jasni i glasni.

Zbor predvodi pjevanje u crkvi, ali nije jedini koji pjeva. Zato se treba uklju- čiti u pjevanje. Vjerljivo sam preveliki idealist kad bih očekivao da si vjerni- ci kupe pjesmarice i donose ih na misu nedjeljom. Znam da u inozemstvu ima crkava gdje su pjesmarice zajedničke u

crkvi, ali su, kažu, ljudi navikli da ih vrate nakon mise. Kod nas kažu da bi nestale poslije prve mise. Tko zna!? Možda bismo trebali napraviti probu pa kupiti kao župa ili svetište pjesmarice pa vidjeti hoće li dobiti noge ili će ostati. Naravno, mi bismo tada izvjesili brojeve pjesama koje se pjevaju.

Još neki poticaji

Videći praksu u nekim drugim crkvama bilo bi bolje da se braća i sestre koji se pričešćuju klečeći, pri- česte posljednji. Tako se izbjegava mogućnost da netko nekog prigazi te da se pričesnici mogu polagano ustati i vratiti na svoje mjesto. Dragi roditelji, provjerite prije do- laska na svetu misu da li su vam djeca pričesnici oprala ruke jer zna se dogoditi da su ruke ispunjene crtežima ili matematičkim formulama ispisanim penkalom ili flo- masterom. Isus je zavrijedio, uz čisto srce i jezik, svaka- ko i čiste ruke. Kod pričesti neka nitko ne hvata hostiju s dva prsta kad mu je svećenik daje na ruku. Hostija se položi na dlan, a pričesnik je uzme i blaguje odmah pred svećenikom.

Nadam se da i orguljaši i zboraši znaju da nisu na predstavi ili koncertu te da u jedinstvenom skupu vjernika vrše određenu službu – predvode pjevanje te da u onim trenutcima kad ne pjevaju, kada su nevidljivi sjedeći iza korske ograde, pozorno slušaju riječ Božju i sve ostalo bez šaptanja.

Draga braćo i sestre, mi smo na euharistiji dio mnoštva, dio onih mirijada mirijadi i tisuće tisuća koje kliču iza glasa: »Dostojan je zaklani Jaganjac primiti moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov! I začujem: sve stvorene, i na nebu, i na zemlji, i pod zemljom, i u moru - sve na njima i u njima govor: Onomu koji sjedi na prijestolju i Jaganjcu bla- goslov i čast, i slava i vlast u vjeke vjekova! Četiri bića ponavljaju: Amen! A starješine padnu ničice i poklone se.« (Otk 5, 12-14). »Zemaljskom liturgijom sudjelujemo predokusom u onoj nebeskoj liturgiji koja se slavi u sve- tom gradu Jeruzalemu, kamo kao putnici težimo, gdje Krist sjedi Bogu zdesna kao službenik svetišta i pravoga šatora; sa svim četama nebeske vojske pjevamo Gos- podinu pjesan slave; štujući spomen svetih, uzdamo se zadobiti neko mjesto u društvu s njima; očekujemo Spasitelja Gospodina našega Isusa Krista, da se, kad se pojavi on, naš život, i mi zajedno s njime pojavimo u slavi.« (*Sacrosanctum concilium*).

Neka rečeno bude na slavu Božju i na korist nama vjer- nicima.

o. Stjepan Vidak,
prior samostana i upravitelj
svetišta Majke Božje Remetske

Siniša Kovačić, glavni urednik Hrvatske katoličke mreže

Katolički mediji imaju veliki potencijal

- »*Suvremeni mediji trebaju biti sredstvo mobilizacije, prva pomoć kada nismo u prilici doći u Crkvu ili dnevni duhovni fitness, inspiracija, ona iskra koja će u nama zapaliti vatru, ali dušu i srce možemo ogrijati samo u Crkvi pred Presvetim.*«

Razgovarala:
Lucija Čutura

Svaki kršćanin svojim je dosljednim životom najbolji nositelj i prenositelj Radosne vijesti, jer Evandelje nije ideologija nego je život. Mnogi su sveci, blaženici, sluge Božje, osobe uzorna života u povijesti bili prenositelji Evangelijsa. I danas su brojna svjedočanstva uzornih kršćana, među kojima su mnogi samozatajni i djeluju u svojoj svakidašnjici. Upravo je to razlog Crkve da koristi medije i naviješta Radosnu vijest, jer to je njezino poslanje koje proizlazi iz same naravi Crkve. Tu je važno poznavanje i otvorenije prihvatanje sredstava društvenih komunikacija koja utječu na cijelokupno društvo uzrokujući na svim razinama duboke promjene. Upravo je te promjene Crkva dužna stalno osluškivati i pratiti, jer je to preduvjet da bi mogla ispuniti svoje poslanje. Vođena tim motivom Hrvatska biskupska konferencija osnovala je Hrvatsku katoličku mrežu. Za njezina glavnoga urednika imenovali su poznatoga hrvatskoga televizijskoga voditelja, urednika i ravnatelja Sinišu Kovačića. Prošao je sve medijske stube na Hrvatskoj radioteleviziji, od novinara, urednika do ravnatelja. U razgovoru za *Advocatu Croatiae* iznosi svoje promišljanje o medijima u službi Crkve.

- **Možete li se ukratko predstaviti, premda Vas brojni prepoznaju s malog ekra na?**

Siniša Kovačić: Rođen sam u Koprivnici, srcu Podravine, prije 41 godinu i potječem iz katoličke obitelji koja svoje korijenje vuče iz Prekodravlja, sela Gotalova gdje su moji baka i djed, Franca i Ivan Sočev bili zvonari. U Zagrebu sam posljednjih 22 godine, odnosno od početka akademskog obrazovanja i rada na HRT-u. Posljednjih pola godine, odlukom Hrvatske biskupske konferencije, izabran sam za glavnog urednika Hrvatske katoličke mreže.

Potrebno je snage i mudrosti

- **Što je to Hrvatska katolička mreža i kakvo je njeno djelovanje?**

Siniša Kovačić: Sastavnice Hrvatske katoličke mreže za sada su Hrvatski katolički radio (HKR) i Informativna katolička agencija (IKA). Kažem za sada jer trenutačno razvijamo Nove medije u sklopu kojih bi s početkom jeseni trebala biti i nova mrežna stranica hkm.hr za vijesti iz vjerničkog života te svih župa, biskupija i nadbiskupija, odnosno metropolija te osvježene,

preglednije i funkcionalnije stranice hkr.hr i ika.hr. Cilj nam je približiti se mladima i sve većem broju korisnika Interneta i pametnih telefona pa paralelno razvijamo i mobilnu aplikaciju HKM-a. Planova je puno, ali vjerujemo da ćemo imati dovoljno snage i mudrosti za realizaciju uz Božju pomoć.

- **U kojim segmentima djeluje Hrvatska katolička mreža, po novinarskim žanrovima, formama, suvremenim medijskim sredstvima koja prenose poruke?**

Siniša Kovačić: Idemo u svim pravcima. IKA je već 25 godina izvor mnoštva vijesti o crkvenom i vjerskom životu te o svim javnim zbivanjima s moralno-religijskoga gledišta. Uz to, IKA redovito objavljuje dokumente Hrvatske biskupske konferencije te prevodi Papine nagovore. HKR je neprofitni radio s nacionalnom koncesijom koji je ušao u svoju 22 godinu djelovanja i u punoj je snazi evangelizacije. Samo putem Facebooka proteklih nogometnih dana neke su naše objave imale preko 260 tisuća pregleda, što dovoljno svjedoči o snazi i dosegu radio valova i na ovaj način.

Katolički mediji su vjerodostojni

- **Bili ste dugo godina na HRT-u, što Vas je povuklo da dođete u katoličke medije?**

Siniša Kovačić: Poziv je došao nenadano, kao i mnogi drugi prije toga s drugih televizija, medija, koje sam redovito odbijao, ali ovaj put neki unutarnji glas mi je govorio da je došlo vrijeme za promjenu. U eri lažnih vijesti i manipulacija kontekstom informacija izazov je ovakav životni zaokret tim više što sam siguran kako katolički mediji u Hrvatskoj imaju ogroman, nedovoljno iskorišten potencijal.

- **Na koji način danas prenijeti poruku Evangelijsa, zapravo koliko Crkva prepo-**

znaje i koristi suvremene medije?

Siniša Kovačić: Zahvaljujući tehnologiji i spremnosti mladih svećenika na angažman suvereno je odgovorno na interes vjernika željnih svakodnevne kateheze pa tako već imamo nekoliko jako dobrih primjera evangelizacije putem mobilnih aplikacija ili društvenih mreža. To je smjer koji će se sigurno razvijati, ali ipak ne smijemo zaboraviti da je Crkva i sveta misa, mjesto i prilika za susret sa živim Isusom. Suvremeni mediji trebaju biti sredstvo mobilizacije, prva pomoć kada nismo u prilici doći u Crkvu ili dnevni duhovni fitness, inspiracija, ona iskra koja će u nama zapaliti vatru, ali dušu i srce možemo ogrijati samo u Crkvi pred Presvetim.

»Katolički mediji trebaju biti ogledalo svijeta, mjesto istine i izmjene mišljenja, u kojem prevladava želja da se gradi, a ne ruši zajedništvo.«

Opremanje televizijskog studija za TV produkciju

- **Često se spominje Hrvatska katolička televizija, u kojoj je to fazi i na koji način to realizirati?**

Siniša Kovačić: Hrvatska katolička mreža ima u planu opremanje televizijskog studija za TV produkciju. Želja nam je ostvariti i suradnju s Laudato televizijom, no do tada fokusirani smo na razvoj same

Mreže. To znači da nakon presejanja Hrvatskog katoličkog radija i IKA-e u zgradu Hrvatske biskupske konferencije (HBK) krećemo u integraciju, a potom u dizanje standarda i kvalitete programa i vijesti. Tome ćemo sigurno biti posvećeni idućih nekoliko mjeseci.

Potreban govor o živoj vjeri

- **Kako promišljate o tisku i digitalnim medijima, zapravo koliko to prepoznaju svećenici i biskupi? Koliko jedni druge potiskuju, odnosno koliko se medijski nadopunjuju?**

Siniša Kovačić: Mediji imaju veliku ulogu u razvoju društva i Crkvu nikako ne treba isključiti iz javnog prostora tim više što ju svjetla reflektora najčešće prikazuju subjektivno. Nedostaje govor o svakodnevnoj živoj vjeri i tu ćemo mi umrežavanjem različitih izvora informacija pokušati utjecati na percepciju društva.

- **U današnjem svijetu, u stoljeću strune, brza informacija jako je važna. Koliko je Crkva koristi i na koji način bi to trebalo biti?**

Siniša Kovačić: Važna je pravodobnost plasiranja svake informacije, no od toga je važnija vjerodstojnost i istinitost svake vijesti. Danas kada su mediji u utrci za svaki klik, kada su spremni instrumentalizirati čak i riječi pape Franje, odnosno obilno se služiti manipulacijama da bi privukli pozornost publike, a time i oglašivača, mi imamo tu ugodnost da se možemo više posvetiti kvaliteti, a ne kvantiteti informacija. Također, pred nama je zadaća približiti

se svakom vjerniku, unaprijediti i obogati identitet katoličke zajednice.

Samo zajedništvo!

- Na koji način putem medija graditi, okupljati i one koji su drukčijih svjetonazora? Zapravo, kako pobijediti isključivost?

Siniša Kovačić: Zajedništvom. U obrambenom Domovinskom ratu u trenucima najvećih patnji i borbe za Domovinu bili smo jedno, nedavno također, u proslavi nogometnih viceprvaka ponovno je oživljen taj duh zajedništva i vjere u uspjeh. Katolički mediji trebaju biti ogledalo svijeta, mjesto istine i izmjene mišljenja, u kojem prevladava želja da se gradi, a ne ruši zajedništvo. Crkvi ne trebaju monolitni mediji, već mozaici koji će biti u službi jačanja prijateljstva, u službi pravde i mira, dobrohotnosti i uzajamnog pomađanja.

Svakodnevni »duhovni fitness«

- Najvjernija Majka Odvjetnica Hrvatske u zagrebačkim Remetama izvor je duhovnosti, kulture, molitve, utjehe, zahvale i radosti. Koliko mediji prepoznaju tu duhovnu oazu punu života, ali i odmora od svakidašnjih rutina?

Siniša Kovačić: Od davnina se hrvatski narod utječe Djevici Mariji i pod njezinim je zaštitničkim plaštom. Tome svjedoče brojne crkve, samostani, molitve i pjesme posvećene Majci Božjoj. Ja dolazim iz župe Majke Božje Močilske i od malena joj se utječemo. I danas svaki slobodan trenutak, a to je najčešće onaj koji provedem na putu moleći u gužvi od stana do posla, koristim za duhovni fitness, odnosno molitvu krunice. Prepoznaјući slične potrebe naših slušatelja, na HKR-u smo uveli svakodnevnu krunicu Božjeg Milosrđa pa evo i ovim putem pozivam sve vaše čitatelje da mole s nama svaki dan u 15 sati.

Hrvatska Crkva očekuje novog blaženika, prvog koji je rođen u Hercegovini

Petar Barbarić – novi hrvatski blaženik?

»S Marijom do svetosti«

- »*Budući da je njegov grob postao magnet tisućama vjernika, ne samo kršćanske već i islamske vjere, njegovo neraspadnuto tijelo 1935. preneseno je u sjemenišnu crkvu. Tri godine kasnije u Sarajevskoj nadbiskupiji pokrenut je postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim. No, rijeke hodočasnika koje su pristizale u Travnik nisu se baš svidjele novom komunističkom režimu i tzv. oslobođiocima.«*

Autor:
prof. dr. Božo Skoko

Crkva u Hrvata bi uskoro mogla dobiti novog blaženika. I to prvoga rođenog u Hercegovini. Riječ je o časnom slugi Božjem Petru Barbariću, rođenom 1874. u zaseoku Šiljevište, u župi Klobuk kod Ljubuškog, a koji je umro na glasu svetosti u Travniku 1897. kao učenik isusovačke gimnazije u 23 godini života, netom nakon što je položio isusovačke redovničke zavjete. Prije tri godine vatikanska Kongregacija za proglašenje svetaca objavila je dekret o Barbarićevim herojskim krepostima čime je Crkva i službeno priznala njegovu svetost. Za službenu beatifikaciju čeka se da Papa Franjo potvrdi čudesno ozdravljenje koje se dogodilo na Petrov zagovor, a koje upravo istražuje Kongregacija za kauze svetaca u Vatikanu, nakon što su domaći liječnici posvjedočili kako je znanstveno neobjašnjivo. Riječ je o ozdravljenju jednog muslimana iz Travnika koji je progledao na Petrov zagovor i cijeli život svjedočio o tom čudu.

I dok iščekujemo viesti iz Vatikana, nastojimo bolje upoznati ovog uzornog mladića. A tome će zasigurno poslužiti i novi Petrov životopis. Njegov autor

je o. Josip Batinić, a sam naslov »Svetost u svagdanjem vršenju dužnosti« najbolje govori o Petrovom poimanju uzornog vjerničkog života. Naime, kad su ga kolege u sjemeništu pitale kako osigurati mjesto u raju i kako postati svet, on je odgovorio prilično jasno: »Od svih putova što vode u nebo, meni se čini najkraćim, najlakšim i najpouzdanim onaj kojim čovjek ide ispunjući svoje obične dužnosti!« Zaciјelo nema boljeg recepta ni za vrijeme u kojem živimo.

Želja za duhovnim usavršavanjem

Iščitavajući Petrov životopis fasciniraju dvije činjenice – u kojoj mjeri je na njegovu svetost utjecao odgoj i stasanje u hercegovačkom kamenjaru gdje je u obiteljskom okruženju upoznao i zavolio svoju vjeru te koliko je bio odan Majci Božjoj i kako je nastojao širiti pobožnost prema Gospu, ne samo u travničkom sjemeništu, već i među običnim pukom u Hercegovini i Bosni. Među ostalim bio je važan član, prefekt i promotor Marijine kongregacije u Travniku, čiji je temeljni uvjet za članstvo

bila »želja za duhovnim usavršavanjem i življenjem kršćanskih idea pod okriljem i plaštem Marijinim«.

Petar je – svjedoči pisac životopisa – Mariju smatrao najuzvišenijim i najsavršenijim ljudskim bićem. U to su ga poučili roditelji, ali se kroz odrastanje i dozrijevanje i sam uvjerio da je vrijedno i spasonosno vezati se uz Mariju. »Tako je Marija postala stalna suputnica u njegovu životu, a on se prema Mariji uvijek odnosio sinovski jer ju je doživljavao najsvetijom Majkom, Majkom dobrog savjeta, čuvaricom i zaštitnicom milosnog i svetog života.« – stoji u njegovu kratkom, ali bogatom životopisu. Osobno je znao sate provoditi klečeći pred Marijinom slikom i u tišini svoga srca iznositi prošnje i zahvale, redovito je ukrašavao cvijećem njezinu sliku, a neprestano je molio krunicu i poticao druge na njezino moljenje. Znao je redovito slati iz Travnika krunice u svoj Klobuk kako bi se širio taj iznimno moćan oblik molitve u narodu. Životopisac piše kako je na jednostavan način uvjeravao svoje susjede seljake da uvijek ima vremena za krunicu: »Vi velite da ne možete imati dosta vremena za molitvu... Kad podeš na njivu, gdje ćeš raditi, uzmi krunicu, moli dio rožarija i koji uzdah...«. Svojim primjerom i poticajem obraćao je mnoge. Njegova djetinja ljubav i nježna pobožnost prema Mariji, koju je nazivao Premilom Majkom, stvarala je navodno oko njega posebno duhovno ozračje, a u njegovoj blizini se još za života osjećala svetost. Doživljavao se jednostavno Marijinim vitezom i širenje marijanske pobožnosti smatrao je svojim poslanjem. Bez sumnje, upravo pobožnost prema Mariji omogućila je Petru da se vine u visine božanskog života – zaključuje pisac životopisa, apelirajući kako bi bilo dobro da to nadahnuće nađe mjesta i u našim životima. A za to nam može poslužiti i jedno Petrovo razmišljanje: »Hoćemo li pobedu, a mi trebamo moćnog nepobjedivog vođu. Evo nam Marije, našeg idealja, naše majke, naše kraljice, naše voditeljice. Skupimo se oko njezina stijega, pohrlimo za njom usred ljuta boja. Dok nas ona vodi, ne treba se bojati, dok nju slijedimo, pobjeda je naša. Ili zar još da oklijevamo.«

Oličenje svetosti

U Klobuku je stasao u tradicionalnoj vjerničkoj obitelji kao poslušno i pobožno dijete, izvrstan učenik i nadaren mladić. Djetinjstvo, tijekom kojeg je u dvije godine uspješno završio čak četiri razreda pučke škole u Veljacima, uglavnom je proveo uz stado ovaca i čitajući knjige. Potom je kratko radio kao trgovачki pomoćnik u Vitini nakon čega su mu se ostvarili snovi – primljen je u travničko sjemenište kako bi postao svećenik. U Travniku je čak i svoje profesore oduševljavao mudrošću i sveštotošću, ali mnogobrojnim inicijativama, ne samo u pobožnosti prema Gospu, već i oko jačanja pobožnosti Srcu Isusovu, obraćanju grešnika, češće isповijedi te promicanju katoličkog tiska. Njegov san da puku služi kao svećenik raspršila je teška bolest, tada gotovo neizlječiva tuberkuloza koja mu je donijela godinu dana patnji u bolesničkoj postelji. Tri dana prije smrti uspio je položiti isusovačke zavjete. Odmah se o njemu govorilo kao o budućem sveću jer je za života zračio samo dobrotom i pobožnosti. Počeli su mu se moliti, ne samo kršćani nego i muslimani iz bosanskih sela i grada. A mnogi od njih su otvoreno svjedočili kako im je uslišio molbe. Tako je postao svojevrsna poveznica, ne samo Klobuka i Travnika, odnosno Hercegovine i Bosne, već i različitim vjera i religija. Petar je za sve bio jednostavno oličenje svetosti i nitko ga nije promatrao kroz prizmu podijeljenih crkava i religija.

Petar
Barbarić

Petar i sv. Mala Terezija bili su suvremenici

Iako je živio relativno kratko ostavio je dubok trag u povijesti Crkve. Isusovac dr. Božidar Nagy, vicepostulator Kauze za proglašenjem blaženim Petra Barbarića kaže: »Unutar kršćanske vjere mi imamo

drugačije kriterije po kojima mjerimo i ocjenjujemo vrijednost jednog života i duhovnu veličinu jedne osobe. Časni sluga Božji Petar Barbarić često se uspoređuje s velikom sveticom Malom Terezijom koja je proglašena čak i crkvenom naučiteljicom-doktoricom. Petar i sv. Mala Terezija bili su suvremenici! Umrli su iste godine 1897. od iste bolesti. Oboje su s 15 godina krenuli u Bogu posvećeni život - Petar u Travničko sjemenište, a Terezija u Karmeličanski samostan. Sv. Mala Terezija provodi svoj jednostavni samostanski život u tišini Karmela, bez ikakvih »velikih« vanjskih djela! Baš kao i Petar...». Ali njihove riječi, razmišljanja i djela su aktualni i danas!

Sad bi mnogi postavili pitanje, ako se odmah nakon Petrove smrti počelo o njemu govoriti kao budućem svecu, a i prvi životopis (o. Ante Puntigama) mu je napisan još 1900. i odmah preveden na brojne jezike što je rijetkost, zašto se toliko čekalo s proglašenjem? Naime, tek se dovršava proces za Petrovu beatifikaciju koji traje evo gotovo 80 godina! Tu priča postaje iznimno zanimljiva. Petrovi posmrtni ostaci nakon smrti su bili položeni na travničko groblje Bojna. Budući da je njegov grob

postao magnet tisućama vjernika, ne samo kršćanske već i islamske vjere, njegovo neraspadnuto tijelo 1935. preneseno je u sjeničnu crkvu. Tri godine kasnije u Sarajevskoj nadbiskupiji pokrenut je postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim. No, rijeke hodočasnika koje su pristizale u Travnik nisu se baš svidjele novom komunističkom režimu i tzv. »oslobodiocima«. Tako je njegov grob krajem rata oskrnavljen, a tijelo ukradeno i zakopano, a potom zazidano u nepristupačnom dijelu područja ispod sjemenišne zgrade kako bi se zaustavilo masovno okupljanje i molitva na njegovu grobu. Komunisti su čak u narodu proširili lažnu vijest da je tijelo bačeno u Lašvu te da ga ne treba tražiti. Nestanak Petrova tijela je usporio beatifikaciju koja se od 1944. vodila u Rimu. Međutim, Petrova popularnost među vjernicima u Bosni i Hercegovini, ali i Hrvatskoj nije jenjavala. I onda - točno šezdeset godina nakon početka beatifikacije, u 101. godini od njegove smrti, u ljeto 1998. gotovo čudesno je pronađeno njegovo tijelo! To se dogodilo nakon što je započela poratna obnova crkve i zgrade sjemeništa u Travniku, koja je u međuvremenu vraćena isusovcima. Bio je to veliki događaj za Katoličku Crkvu u Bosni i Hercegovini. I osobno sam se ondje zatekao 23. srpnja 1998. kao reporter Glasa Koncila, kada je njegovo tijelo, praćeno tisućama vjernika uz pjesmu i molitvu koju je predvodio vrhbosanski nadbiskup Vinko Puljić, položeno u kriptu travničke crkve gdje ga danas pohode rijeke vjernika.

Bl. Alojzije Stepinac ga isticao kao uzor

Budući hrvatski svetac, blaženi kardinal Alojzije Stepinac rođen je na drugom kraju domovine, u Krašiću u Hrvatskom Zagorju, točno godinu nakon Petrove smrti. Bio je svjestan veličine mladog Barbarića i rado ga je isticao kao uzor. Nazivao ga je »divnim mladićem«, ustvrdivši kako će »uvijek biti sjajan primjer hrvatskoj intelektualnoj mlađeži«. Međutim, njihove su se sudbine nekako simbolički povezale tek dolaskom komunističkog režima na naše prostore. Stepinac je odmah nakon »oslobodenja« bio izložen progonu, suđenju, omalovažavanju i na koncu mučeniš-

tvu i smrti. A Petrovi posmrtni ostaci bili su prava smetnja novom režimu, koji osim svojih idola nije želio druge uzore. Recept je očito bio jednak, iako im je jedan smetao živ, a drugi mrtav! Njihovim »micanjem« s javne pozornosti htjelo ih se »ušutkati«, omalovažiti i izbrisati iz sjećanja vjerničkog puka. Pokušalo ih se ukloniti kao uzo-re i izvore nade i utjehe vjerničkom puku. Međutim, svojim činima su samo dodatno skrenuli pozornost na njihovu veličinu i važnost jer se njihova svetost nije mogla sakriti. Ona je nadilazila ovozemaljske prostorne i vremenske planove i namjere da bi punim sjajem zasjala dolaskom demokracije i iznošenjem istine o njihovu životu i djelu. Njihova službena proglašenja, kako bi zasjali kao uzori - Petar mjesnoj Crkvi, a Alojzije cijelom svijetu, nedvojbeno je veliki dar vjerničkom puku i poticaj za vrijeme u kojem živimo, ali kad bi se njih pitalo – nikako likovanje nad propalim režimom.

Vicepostulator kauze za proglašenje Petra Barbarića blaženim p. Božidar Nagy kaže kako će njegovo proglašenje biti veliki duhovni dobitak za Crkvu i za Hrvate u BiH. »Ipak je Petar prvi autohtonji Hrvat Hercegovac iz BiH koji će biti uzdignut na oltar. Ali s njegovom beatifikacijom oživjet će cijelo njegovo doba u kojem je živio. S jedne strane bit će to priznanje tolikim hrvatskim kršćanskim obiteljima iz BiH-a koje su tako divno odgajale, a i danas odgajaju svoju djecu u kršćanskom duhu kao što je to činila i Petrova obitelj koja je udarila prve temelje njegove svetosti. Potom će to biti priznanje ocima franjevcima koji su vršili redovnu dušobrižničku službu u Klo-buku i od kojih je Petar primio prve sakramente i osnove kršćanskog nauka. A onda od njegove 15 godine na tim temeljima nastavili su dalje graditi isusovci u Travniku i voditi Petra do svetosti. S Petrovom beatifikacijom Travničko sjemenište i gimnazija koju je utemeljio nadbiskup Stadler dobit će novo svjetlo i još više će biti istaknuto njihovo značenje u novijoj narodnoj i crkvenoj povijesti BiH-a. No ono najvažnije: svi vjernici a posebice hrvatska mladež dobit će u Petru divan uzor kršćanskog života i ostvarenja Božjega poziva.« – zaključuje jedan od najboljih živućih poznavatelja Petrova djela.

**Čovjek kojemu je
život drag, kojemu
su dragi ljudi
među kojima živi,
posjeduje imetak
koji neće propasti.**

Stjepan Lice

Iskustvo remetskoga hodočasnika Ivice Kovača u Santiago de Compostela

Molitva putem i razgovor s Bogom

- »*Hodočastiti i na taj način zahvaliti Bogu svojim hodom za sve što sam primio u životu*«

Razgovarala:
Lucija Čutura

Sveti Jakov, jedan od Isusovih 12 apostola, bio je među prvim Isusovim učenicima uz svog brata sv. Ivana Evandelistu. Sv. Jakov je prvi od apostola pošao u mučeničku smrt kada je pogubljen od strane kralja Heroda što nam govore Djela apostolska (Dj 12, 1-2). Relikvije sv. Jakova čuvaju se u španjolskom gradu Santiago de Compostela koje godišnje posjeti oko 200 tisuća hodočasnika.

Hodočašće Camino de Santiago (u prijevodu »put u Santiago«) ili put sv. Jakova kreće iz Francuske, iz Saint Jean Pied de Port preko Pirineja do Španjolske u Santiago de Compostela. Tradicija hodočašća putem sv. Jakova postoji već tisuću godina. U vrijeme Rimljana put je predstavljao važnu trgovačku rutu koju su od milja nazivali Mliječnom stazom i pratili je sve do oceana. Hodočašća su počela krajem 8. stoljeća kada je otkrivena grobnica s tijelom sv. Jakova koje je kasnije preneseno u grad Santiago de Compostela. Camino de Santiago je od srednjeg vijeka do danas ostao jedno od najvažnijih kršćanskih hodočašća uz Rim i Jeruzalem. A uz brojne hodočasnike, na ovoj ruti se priključuju i

mnogi pustolovi te zaljubljenici u prirodu koji uživaju u raznovrsnim klimatskim uvjetima, a po putu uz prirodne Božje ljepote osjete i pronađu duhovnost.

Put do Santiaga dugačak je približno 800 kilometara, a dio hodočasnika nastavi dodatnih stotinjak kilometara do »kraja svijeta«. Rt Finnistera (skraćeno od Fin della tierra, u prijevodu »kraj svijeta«) nalazi se na španjolskoj obali, nakon koje započinje beskrajni ocean koji se u srednjem vijeku hodočasnima i putnicima činio poput kraja poznatog svijeta. Na Finnisteri su tokom godina mnogi palili svoju odjeću ili ostavili svoje stvari kao znak pročišćenja ili ostavljanja problema za sobom. Nakon »kraja svijeta«, hodočasnike čeka još malo hodanja do obalnog mjesta Muxia do kojeg je put sveukupno dug 930 kilometara. Mnogi ne uspiju prijeći cijeli put isprve pa se vraćaju, nekada i više puta kako bi pokušali ponovno.

Naš župljanin Ivica Kovač nedavno se i sam odlučio zaputiti na put sv. Jakova, a gdje i kako je njegov put završio možete pročitati u nastavku našeg razgovora.

Gospodine Kovač, možete li se ukratko predstaviti za one koji Vas ne znaju i za sve nove čitatelje? Koliko dugo ste dio župe Uznesenja Blažene Djevice Marije u Remetama?

Ivica Kovač: S obitelji (supruga Jasmina i djeca Monika, Vinko i Mihael) živim u župi od 1996. godine kada smo se doselili nekoliko godina nakon našeg vjenčanja, a supruga je ovdje od djetinjstva. Pokušavamo, svatko na svoj način, pridonijeti životu župe, supruga i ja preko Zajednice obitelji, Monika i Vinko preko zabora mladih, dok je Mihael ministrant na jutarnjoj nedjeljnoj misi.

Ispunio želju

Prohodali ste put sv. Jakova koji hodočasnike vodi u španjolski grad Santiago de Compostela. Što Vas je potaknulo da se pješice zaputite na put dug približno 800 kilometara?

Ivica Kovač: Priča ide dosta u nazad, jer moj prvi susret sa Santigom je bio 1989. godine kada sam hodočastio na Svjetski susret mladih s tadašnjim papom Sv. Ivanom Pavlom II. Tada sam prvi puta čuo za ovo hodočašće i negdje sam sebi rekao da bi jednog dana bilo lijepo proći takvo iskustvo. I eto trebalo je dosta vremena da se i ostvari. Sazrijevalo je to malo po malo i onda se poklopilo baš ove godine. Naime 2018. godine ja sam navršio 50 godina, a u Studenome moja supruga Jasmina i ja slavimo 25 godina braka. To je bio neposredni povod da odlučim upravo ove godine hodočastiti i na taj način zahvaliti Bogu svojim hodom za sve što sam primio u životu, u braku i u obitelji.

Hodočastio 21 dan uz 40 kilometara dnevno

Gdje ste započeli svoj put i koliko Vam je dugo trebalo da stignete do svog cilja? Po Vašoj procjeni, koliko ste u prosjeku kilometara prešli na dan?

Ivica Kovač: Camino sam započeo u Francuskoj u mjestu St. Jean Pied de Port i to u srijedu 4. travnja. Moje hodočašće do Santiga je trajalo 21 dan i stigao sam na cilj u utorak 24. travnja. Prosječno je to 40-ak kilometara dnevno, no neke dane prešao sam 27 kilometara, a neke 47 i više kilometara.

Carrion de los Condes

Compostela

Što Vam je sve bilo potrebno na hodočašću, odnosno što je sve potrebno spakirati u ruksak sa sobom i na što pritom treba paziti?

Ivica Kovač: Postoje neka »pravila« kod pakiranja ruksaka. Jedno je da ukupna težina ruksaka ne prelazi 10% težine hodočasnika koji ga nosi, no moram priznati nije to baš ni lako postići. Samo osnovne stvari, svega nekoliko pari čarapa i donjeg veša, nekoliko majica, jedan pulover i vodootporna jakna, kabanica, jedne rezervne hlače, šlape za boravak u prenoćištima, osnovne higijenske potrepštine, paket flastera (zlu ne trebalo), kapa za zaštitu od sunca, te naravno novac i osobni dokumenti. Uz to uvijek je dobro imati dovoljno vode i ponešto hrane sa sobom, no moram reći da se na samom Caminu nalazi dovoljno dućana, restorana, kafića tako da s te strane nije potrebno previše toga nositi.

Naravno da treba dobro paziti na dokumente, uključujući i Camino putovnicu u kojoj se sakupljaju žigovi u prenoćištima (tzv. alberque), koji dokazuju da je određena kilometraža stvarno i prehodana.

Prilika za bolje upoznavanje, razgovore

Kakvo je Vaše iskustvo s prenoćištima za hodočasnike i jeste li imali ikakvih poteškoća putem pronalaska prenočišta, slobodnim mjestima ili cijenom?

Ivica Kovač: Ja sam hodočastio u travnju kad nije toliko gužva na Caminu kao u ljetnim mjesecima. Stoga

nije bilo potrebno rezervirati u naprijed smještaj, već jednostavno, kada vam je dosta za taj dan, stanete u prvom mjestu i potražite prenoćište. Ja sam koristio i vodič gdje su navedena sva prenoćišta te osnovni podaci o njima, pa čak i preporuke prijašnjih hodočasnika, tako da mi je i to pomoglo u odlukama gdje stati, u kojem mjestu i u kojem prenoćištu.

Cijene su pretežno oko 10 eura za krevet u višekrevetnim spavaonicama, a stvarno nisam imao problema niti u jednom prenoćištu bilo s voditeljima (hospitalero) ili s drugim hodočasnicima. Najčešće je bila dobra atmosfera, zajedničko druženje, u većini slučajeva i zajednička večera (koja se mora naručiti), a u nekim prenoćištima možete i kuhati sami, pa je i tu bilo zanimljivih situacija gdje je nekolicina nas hodočasnika kuhala zajedno. To je prilika za bolje upoznavanje, razgovore (one obične, ali i ozbiljnije) te druženje s drugim hodočasnicima. Ipak pravila su jasna, u 22.00 sata svjetla se gase i svi idu na počinak, jer ujutro opet treba krenuti dalje.

Kako po Vama mještani doživaljavaju hodočasnike i kakav odnos lokalni stanovnici imaju s prolaznicima?

Ivica Kovač: U najvećem broju slučajeva mještani, koji su i tako navikli na hodočasnike, imaju vrlo dobar odnos prema njima. Tu nije bilo baš nikavih problema. Posebno u crkvi na večernjoj misi i župnici ili svećenici koji su тамо, kao i mješani, vrlo су susretljivi, ponekad i organiziraju neka druženja, besplatne večere (uz dobrovoljne priloge za one koji će doći slijedeći dan).

Duhovni mir i prirodna ljepota

Posljednjih deset godina, broj hodočasnika koji se zapute u Santiago je postepeno padaо. Jeste li na svojem putu susreli mnogo drugih hodočasnika? Kakav su utjecaj imali na Vas i Vaše putovanje?

Ivica Kovač: Iako je bio travanj, bilo je mnogo hodočasnika. Razne priče čujete i svatko ima nešto posebno, ili za reći ako to želi, ili jednotavno jer je svaki od nas drugačiji. Možete čuti razne razloge zašto su ljudi krenuli na hodočašće, neki idu sami, neki u grupama, u svakom slučaju vrlo zanimljivo. Svi hodočasnici su na istom putu i prisutna je velika osjetljivost na potrebe drugih. Što god da vam je potrebno ili ste zaboravili, ili jednostavno nemate kod sebe, redovito se nađe netko tko će vam riješiti problem. Svi potiču jedni druge i hodajući najčešće čujete »Buen Camino« (dobar ili sretan put), a to je

Druženje uz večeru

pozdrav među hodočasnicima, no i domaći ljudi isto tako pozdravljaju hodočasnike kada ih sretnu.

Kao što smo naveli u uvodu, put sv. Jakova obiluje prirodnim bogatstvima i raznovrsnim klimatskim uvjetima. Možete li našim čitateljima, svojim riječima približiti te ljepote koje ste vidjeli kročeći po putu sv. Jakova?

Ivica Kovač: Na putu ima različitih područja, prekrasnih krajolika, planina, šuma, potoka i rijeka, ali ima dosta hodanja i po asfaltu, te jedna velika ravnica (Meseta) po kojoj se hoda 5-7 dana. U tom području Mesete je vrlo malo šume i u glavnom nepregledne ravnice i polja. Meni se osobno više dopao zadnji dio Camina gdje su i veliki usponi (najviša točka Camina je 1.520 m nadmorske visine) te pokrajina Galicija koja je šumovita i stvarno prekrasna.

Kad stignem u Santiago...

Uz planinarenje i duge ravnice na kojima ste ljeti neprekidno izloženi suncu, put sv. Jakova čini se kao težak put za prijeći. Hodati na suncu ili kiši, u teškim uvjetima, po neravnim terenima, u bolovima i sa žuljevima može osobu slomiti ili u većini slučajeva uz Božju pomoć stostruko ojačati. Koliko je Vama fizički naporan put bio i kako je to utjecalo na Vas psihički i duhovno? Jeste li kad pomislili odustati, ako da, što Vas je tjeralo dalje?

Ivica Kovač: Put je fizički naporan i to nije sporno te je svakako potrebno biti u barem nekoj vrsti kondicije jer to olakšava samo hodanje iz dana u dan. Ja nisam imao problema s time, kao ni s psihičkim ili duhovnim »borbama«. Pitala me jedan dan supruga da li mi je dosta hodanja i to nakon što sam prošao dvije trećine puta, a ja sam joj odgovorio da će mi biti dosta hodanja kada stignem u Santiago. To je otprilike bio moj pristup.

Što se duhovnog dijela tiče, moj plan je bio da svaki dan sudjelujem na misi, međutim u nekim slučajevima to jednostavno nije bilo moguće jer u nekim manjim mjestima nema misa radnim danom. No u većini slučajeva sam uspio u toj nakani. Molitva putem je normalna stvar, najčešće krunica ili neki vlastiti razgovori s Bogom, to sve daje tu duhovnu dimenziju hodočašća jer bez toga, niti ja, a niti velika većina hodočasnika ne bi bila tamo.

Kako biste preporučili našim čitateljima da se fizički ili psihički pripreme prije nego se zapute na hodočašće u Santiago?

Ivica Kovač: Fizička priprema je potrebna i najbolje je koji puta otići na Sljeme pješice ili hodočastiti sa župom na Mariju Bistrigu, ili jednostavno, kada imate vremena, samo hodati, pa ponekad i otići negdje pješice umjesto autom. Posebna psihička priprema nije potrebna, ako je čovjek duhovno dovoljno snažan i ima cilj hodočašća. Naravno, ako netko nije siguran da li uopće želi ići i ne zna zbog čega

bi išao, onda će vjerojatno na prvoj poteškoći, zastati.

Još je bitno naglasiti da su neki dijelovi opreme vrlo važni da bi se izbjegli žuljevi i bolovi koji najčešće stvaraju velike poteškoće hodočasnicima koji ih dobiju, a ponekad ih prisile na prekid hodočašća. Prvo je obuća koja mora biti kvalitetna, ne-promočiva i razgažena, a drugo je ruksak koji se nosi na leđima, a ne na ramenima. Sve ostalo je bitno, ali ne toliko kao ove dvije stvari.

Sam hod je priča za sebe

Od mnogih povijesnih znamenitosti, preko prirodnih ljepota do novih susreta i osoba, što Vam se najviše utisnulo u sjećanje s ovog hodočašća i zašto?

Ivica Kovač: Sam hod je priča za sebe, a ta duhovna dimenzija je meni bila najvažnija i to je najsnažnije ostalo u meni. Sve ostalo je u drugom planu, ali prekrasno je upoznati mnoštvo drugih ljudi, vidjeti i gradove (Pamplona, Burgos čija je katedrala pod zaštitom UNESCO, Leon, Astorga), i mnoga manja vrlo zanimljiva mjesta i prirodne ljepote krajolika kroz koji prolazite. Sve to zajedno ostavilo je neizbrisiv trag u meni, jer je to jedinstveno iskustvo.

Suze tekle tu večer

Brojni svjedoče da su na kraju puta sv. Jakova pronašli rješenje za svoje probleme, mir, sreću i zadovoljstvo ili same sebe, dok ostali tvrde da su bili razočarani jer su više uživali u samome putu nego krajnjem cilju koji je za njih bio samo još jedan grad u nizu. Kako je izgledao završetak Vašeg puta i kako ste se Vi osjećali po dolasku u Santiago? Je li se za Vas nešto promijenilo na ovome hodočašću i biste li ga ponovili?

Ivica Kovač: Dolazak u Santiago je za mene bio vrlo emotivan, otišao sam u katedralu poklonio se i pomolio na grobu Sv. Jakova te zagrljio kip Sv. Jakova na glavnom oltaru (to je običaj svih hodočasnika). Na večernjoj hodočasničkoj misi zanjihala se i velika kadijonica Botafumeiro što je veličanstveno za vidjeti. Mogu reći samo da su mi suze tekle tu večer i da je to bio u pravom smislu riječi, dolazak na cilj mog ho-

dočašća, odnosno završetak mog Camina.

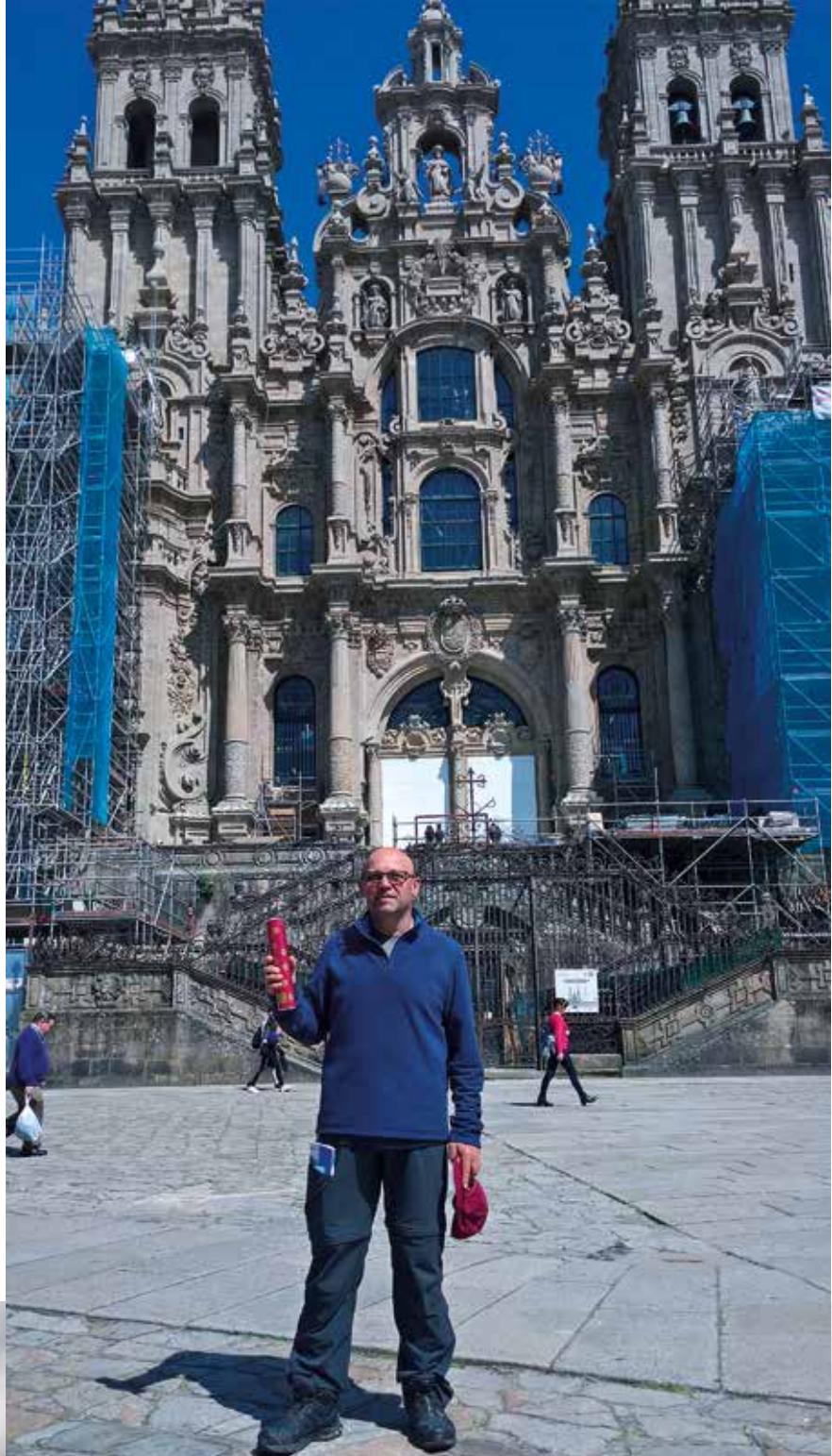
Ako bude prilika, volio bih ponoviti ovo hodočašće, ali možda nekom drugom rutom (Portugalska ruta, Sjeverna tzv. morska ruta i sl.), no i ovaj Francuski put koji je originalni i najduži, ne bih odbio.

Na kraju, biste li našim čitateljima preporučili da slijede Vaš (i mnogih drugih) primjer i da se pješice zapute na hodočašće u Santiago de Compostelu (i zbog čega bi ga preporučili)?

Ivica Kovač: Preporučio bih svakome tko misli da može izdržati fizički da za početak razmisli o sudjelovanju na ovom hodočašću, pa će onda to polako sazrijevati. Neponovljivo i jedinstveno iskustvo koje je teško riječima opisati, stoga je najbolje sam tim Putem krenuti.

Ivica s Compostelom

Meseta

Dvojica karmelskih mladomisnika

Hrvatska Karmelska Provincija slavi radost novih mladomisnika

- *Ove godine Hrvatska Karmelska Provincija ima posebnu radost dvojice svojih mladomisnika: o. Tiho Radan i o. Ivan Pleše. Oni su zaređeni u zagrebačkoj katedrali 9. lipnja, a 10. lipnja su slavili mladu misu pod župnom euharistijom u 10.30 sati. Za naš list ukratko su opisali svoj životni put i svoju odluku da prate Božji poziv na svećenstvo.*

O. TIHO RADAN

Rođen sam 26. srpnja 1985. u Splitu. Osnovnu školu sam završio u Splitu gdje sam živio devet godina, a zatim se pre selio u Kaštel Kambelovac gdje i sada žive moji roditelji. Imam još dva brata i sestru. Dok smo živjeli u Splitu redovito sam ministirao i pomagao župniku u župnoj crkvi te sam se nakon osmog razreda upisao u sjemenište i završio Nadbiskupijsku klasičnu gimnaziju. Nakon srednje nisam nastavio na bogosloviju nego sam upisao računarstvo koje sam studirao godinu dana, a zatim počeo raditi prekinuvši studij. Pet godina sam radio planirajući živjeti obiteljskim životom da bih 2010. godine, na poticaj o. Branka Zebića, otišao u naš samostan na Buškom jezeru gdje sam u molitvi i

tišini doživio Božji poziv na svećeništvo. Dvadeset i pet dana nakon toga iskustva došao sam u Remete i započeo

put redovničke formacije u Karmelu. Godine 2017. sam diplomirao i zaređen sam za đakona, a 9. lipnja ove godine zaređen sam za svećenika u Zagrebu.

O. IVAN PLEŠE

Rođen sam 10. studenoga 1992. u Zagrebu. Živio sam i odrastao u mjestu Križ, pored Ivanić Grada. Ondje sam završio osnovnu školu i opću gimnaziju. Poziv za svećenika osjetio sam prvo u trećem razredu osnovne škole i on me stalno pratio, sazrijevao zajedno sa mnom. Kasnije mi je Bog kroz razdoblje srednje škole, kada sam promišljao kako i gdje ostvariti poziv, pokazao da je Karmel za mene. Nakon srednje škole došao sam u Karmel i osjetio sam da je to ono što sam tražio. Molitva, hod u nutrini u prijateljevanju s Isusom, služenje Bogu i bližnjima na način Krista koji moli. Prošao sam formacijski hod kao i svaki redovnik i konačno 2017. sam diplomirao na Katoličkom bogoslovnom fakultetu, u jesen položio doživotne zavjete i bio zaređen za đakona. Za svećenika sam zaređen 9. lipnja u Zagrebu.

OBITELJSKI DAN

Radi, moli, voli

»*Još jedan dan zajedništva protkan radom, molitvom i druženjem*«

Perve ili druge nedjelje u lipnju, već tradicionalno u remetskoj župi slavi se Obiteljski dan druženjem na kojem su dobrodošle sve obitelji župe. A osim obitelji iz župe, dobrodošli su i gosti iz drugih župa. Tako je i ove godine 10. lipnja održan Obiteljski dan. Druženje je započelo zajedničkom misom u 9 sati nakon koje se nastavilo pripremama za cijelodnevno druženje. Sve se odvijalo po red Caritasove kuće. Darko Mihetec bio je zadužen za pripremu kotlovine, a ostali muški dobrovoljci za pripremu prostora za druženje, dok je ženska ekipa bila zaduže-

na za kruh, salate, a pridonijele su i kolačima i voćem.

U hladovini drveća uokolo Caritasove kuće bili su stolovi. Tamo su se svi lijepo družili i proveli ugodno vrijeme dok je zrak ispunjavao zamamni miris kotlovine. Djeca su se igrala i plesala uokolo Caritasove kuće i na igralištu. Zatim, po blagoslovu o. Ilije, zajednički su objedovali i još radosnije nastavili s druženjem.

Za još bolju atmosferu pobrinuli su se mladi svirači iz župe koji već drugu godinu vrijedno uče sviranje u posebnoj školi gitare »El musicante«. Ona od preprošle školske godine djeluje u prostorijama naše

Autorica:
Željka Kadić

župe te je u dvije godine omogućila značajno napredovanje našim sviračima koji su popratnom svirkom dodatno zagrijali atmosferu druženja i zajedništva. U tako dobrom ozračju druženje se proteglo do kasnih popodnevnih sati.

Nakon još jednog dana zajedništva protkanog radom, molitvom i druženjem (Radi, moli, voli – sveti Ignacije Loyolski) na razlasku je ponovno povrđena važnost zajedništva ispunjenim srcima svih koji su prisustvovali Obiteljskom danu.

Moć Remetske Čudotvorke koja nas okuplja

• »Božji su planovi i putevi nama nepoznati i nedokučivi pa smo često iznenđeni stvarnošću. I sada dok ovo pišem, razmišljam koje su to bile staze koje su me dovodile i na kraju trajno odredile moje mjesto boravka, baš ovdje u blizini Gospe Remetske. Ali to su sve znakovi Božji!«

Moj prvi susret s Majkom Božjom Remetskom seže još u one dane mojeg ranog djetinjstva, kada su me roditelji kao malu djevojčicu vodili na proštenje u Remete. A iz tog vremena datiraju i fotografije u prilogu iz davne 1938. godine. Slike su vjero-dostojni isječci iz naše prošlosti i zato imaju neprocjenjivu vrijednost za osvježenje naših uspomena i sjećanja. Velika Gospa je oduvijek bio najsvečaniji vjernički dan u godini kada je cijeli Zagreb i okolica s velikim zanosom, razdraganog srca hrlio u mirnu remetsku dolinu na svetu grudu hrvatsku s vjerom i nadom u moć Ljekarne Nebeske. I onda, kao i danas, vjernički puk je svoje misli, želje i potrebe nosio pred lik Bogorodice.

Prije ulaska u crkvu hodočasnike je u klaustru dočekao onaj isti bunar sa željeznom krunom i nudio im hladnu vodu za osvježenje. Voda život znači, ona jača i krije. Okrepa hodočasnika hladnom vodom iz zdanca bio je početak radosti prije svake svečanosti. Tako se i cijenjeni prof. Ivan Golub u svojim pisanim uspomenama sjeća kako je s Kaptola sa svojim sjemeništarcima hodočastio u Remete i prva velika radost bila je susret sa zdencem i okrepa hladnom bunarskom vodom. I ja se također sjećam kada sam odlazila s roditeljima

u Remete, kako smo se zadržali s ostalim hodočasnicima okrijepiti se vodom, a onda radosni dostojsveno ulazili u crkvu gdje se nudila »Živa Voda« kakvu je i Isus nudio Samarjanki.

Božji su planovi i putevi nama nepoznati i nedokučivi pa smo često iznenđeni stvarnošću. I sada dok ovo pišem, razmišljam koje su to bile staze koje su me dovodile i na kraju trajno odredile moje mjesto boravka, baš ovdje u blizini Gospe Remetske. Ali to su sve znakovi Božji! Kako sam sa svojom obitelji živjela izvan Zagreba, zbog troje djece i njihovog školovanja odlučili smo se za pre seljenje u Zagreb. Trebalo je kupiti gradilište i sagraditi dom. I tako smo moj muž Marko i ja jednog nedeljnog lipanjskog jutra (1962. godine) kupili novine i u Oglasniku se nudilo gradilište na Bukovačkoj cesti. Nismo se dvoumili, kupili smo to gradilište. I tako smo postali župljani ove naše drage župe. Radilo se i gradilo sa skromnim mogućnostima, polako i mukotrplno, ali obiteljsko gniazeždo je raslo. Živjelo se mirno, životom svakidašnjice. Radovali smo se svakom novom danu, brinuli se za uspjeh i napredak svoje djece.

Autorica:
Berislava
Mačković

Svakodnevno odlazila u crkvu i molila

A onda je došlo ono o čemu se i u najdubljem snu nije moglo sanjati. Započeo je rat 1991. godine. Svi smo bili zatečeni, iznenadjeni i zabrinuti. Razmišljajući kako se suprotstaviti tom strašnom zlu, ja sam se odlučila na molitvu svete krunice. Svakodnevno sam odlazila u našu crkvu i molila se s jakom vjerom i nadom. To je bilo u ljeto 1991. g. Odlučila sam ustrajati s molitvom dok rat ne završi, a svi smo mislili da će kratko trajati. Brat Tonček Đureković, karmeličanin, danas pokojni, zamolio me da predvodim molitvu krunice u crkvi prije svete mise. I tako se u našem svetištu molilo svakodnevno i neprekidno. Molilo se širom cijele domovine. Narod je molio duboko i iskreno. Jaka želja za prestankom rata bila je prisutna u svim mislima i u svim srcima. A vjera u snagu molitve bila je nepokolebiva. A molitva zaista ima svoju snagu i svoju moć!

Posebno bih željela naglasiti i istaknuti da dolazeći kroz sve ovo vrijeme u našu crkvu, upoznala sam mnoge naše župljane, cijenjene vjernike, istomišljenike i iskrene domoljube. Srdačno se susrećemo i zajednički izražavamo vjeru u moć Remetske Čudotvorke koja nas okuplja, a u tome nam se pridružuju i hodočasnici koji izrazito cijene ovo sveto mjesto i rado ga pođe. Cijene i našu braću karmeličane koji su omiljeni zbog svoje skromnosti, jednostavnosti i susretljivosti, uvijek spremni ispuniti vjerničke potrebe župljana i hodočasnika. U zajedničkoj, svakodnevnoj molitvi smo i sa braćom bogoslovima koji se odlikuju dostoјanstvom prema svojem budućem uzvišenom zvanju. Neizostavno moram spomenuti i oca Vjenceslava Miheteca koji nas je nažalost rano napustio, ali njegov duh je i dalje trajno prisutan u ovom svetom domu kojemu

je pripadao cijelim svojim bićem. Snaga njegove vjere i njegove duhovne moći privlačila nas je i prizivala. Posebno su se cijenile njegove propovijedi - snažne, domoljubne, upućene puku i često rasvjetljene povijesnim događajem vezanim za propovijed. Godine 1952., prije same mature, imala sam predavanje u II. razredu u staroj remetskoj školi, a te iste godine u jesen je dječak Vjenceslav Mihetec krenuo u prvi razred. Učiteljica mu je bila moja školska kolegica Ivanka Jurca.

Naše međusobno poštovanje bilo je vezano uz istu školu i uz mnoge zajedničke profesore. Ponekad smo osvježavali uspomene i sjećanja na školske dane. Ispričao mi je također kako je on pripadao zadnjoj generaciji učitelja u školi u Medulićevoj ul. 33. Od tada prestaje postojati učiteljska škola i pre-

lazi se na učiteljsku akademiju. I baš je on dobio ključ u ruke da simbolički zaključa vrata Učiteljske škole. Život se daje i uzima se. A meni u mojoj vidokrugu ostaje zadnja slika našeg oca Slaveka kako ogrnut svojim smeđim ogrtačem kleći u prednjem dijelu crkve između praznih klupa i zajedno molimo krunicu dok čita litanije. I tako nekoliko predvečerja, a onda mi jedne večeri nakon molitve prilazi i kaže: »Sada vi nastavite, jer mene neće na kratko biti!«. To je bio zapravo naš rastanak. Puno je istinitog i lijepog rečeno o ocu Vjenceslavu, a stvarna istina je da ga je Bog pozvao u »svoju službu«, a on mu je odgovorio vjernim i odanim služenjem. Nama vjernicima uvijek ostaje kao svijetli primjer.

Zagovornici Hrvatske preporučam sve župljane

U ovom mojoj dugogodišnjem i gotovo svakodnevnom dolasku u našu crkvu rukovodila sam se željom da se molitvena nit između vjernika i crkve ne prekida, a da se svatko svojim dolaskom u određeno vrijeme može uključiti u molitvu prije svete mise. Kroz sve vrijeme moje prisutnosti u našoj crkvi, mnoge su mlade osobe pod Marijinim okriljem ostvarili svoj svećenički san. A i danas na našu radost mi župljani možemo promatrati lijepi broj bogoslova koji završava studije prihvaćajući uzvišeno i plemenito zvanje svećenika i redovnika. Otar Đuro Filipović mi je jednom u razgovoru rekao: »Nema slučajnosti, sve je unaprijed određeno!«. Vjerujući u to, zahvaljujemo Bogu što živimo na ovom divnom prigorskom, podsljemenskom tlu. A otac Slavek je u jednoj svojoj propovijedi rekao da je danas zahvalnost najtraženija kreplost, jer ljudi se više ne znaju zahvaljivati. A zahvalnost ima svoju svrhu, ona potiče na novu dobrotu.

I na kraju još jednom hvala Blaženoj Djevici Mariji za put koji mi je ponudila, za ustrajnu naklonost prema Njoj i za poticaj da joj vjerno služim i svojoj obitelji, ali i župnoj zajednici.

Zagovornici Hrvatske preporučam sve župljane, neka nas čuva, bdije nad nama i jača nam vjeru.

Djevojčica Berislava
Mačković 1938.

ČUDESA GOSPE REMETSKE

Gdje su danas čudesna remetska?

- »U Egerovoju knjizi 'Ljekarna nebeska' opisano je 125 čudesa i navode se mnoga imena i mesta onih koji su milošću Gospe Remetske ozdravili. Po tim zapisima se vidi odakle je sve narod dolazio Gospi Remetskoj.«

Pisac Andrija Egerer u svojoj knjizi »Ljekarna nebeska« pripovijeda kako je neka djevojka iz Medvedgrada donijela mrtvog dječaka i ostavila na oltaru tri dana jer se bojala svoga gospodara, koji joj se grozio smrću budući da se dijete zbog njezine nepažnje zadavilo. Djevojka bi uslišena i vrati ocu živo dijete. To su čudo spominjali stariji oci samostančici. Spominje ga i biskup Petar Petretić, koji je biskupovao od g. 1648. do 1667. te je posvetio remetsku crkvu na Bijelu nedjelju 12. travnja 1654. godine. A spominje to čudo i biskup Martin Borković. To je čudo razglasilo moć Marijinu u Remetama na sve strane Hrvatske. Svijet je u to vrijeme stradavao od navaša tatarskih, turskih, a najviše luteranskih, pa mu je pomoći Marijina predobro došla.

Kod velikog oltara remetske Gospe vidi se malo zvonce. Egerer pišući o Remetskoj Gospoj veli u svojoj knjizi da je u pobočnoj kapeli, gdje je stajao lik Marijin, bilo zvonce koje je samo od sebe počelo zvoniti kada bi se koji pavlin dijelio od ovoga svijeta, pa je tako Marija ispunjavala što je obećala: »Ja će svima koji mi pobožno služe prisustvovati na smrti kao najvjernija majka te će ih zakriliti i tješiti.« Za to zvonce piše i drugi pisac, Nikola Benger, u svojim

»Analima«, da se javilo godine 1681. uoči i na sam blagdan sv. Augustina, zagrebačkog biskupa, čije su pravilo pavlini uzeli za pravilo svog života. To zvonce javljalo je na sve strane slavu Marijinu. A pisac Benger u onim svojim »Analima« spominje i to da je 1670. u Remetama povraćen vid Dori, djevojci iz Stubice, koja je 5 godina bila slijepa.

Još prije nego što je Egerer napisao o remetskom prošteništu knjigu »Ljekarna nebeska«, isusovac Laurencije Hrisogon napisao je knjigu »Svijet Marijin« u kojoj veli da u kraljevini Hrvatskoj ima mnogo crkvi Bl. Djevice Marije, a među njima je najslavnija crkva remetska kraj Zagreba u kojoj je Gospa »božanskom moći učinila

*Pripremio:
Zlatko Šušnić*

kroz mnoge godine mnoga čudesna na utjehu prebijedne ove kraljevine». Pisac te knjige spominje dalje da je godine 1646. video posve slijepa mladića koga je neka gospođa dvaput dovela »Presvetoj Rasvjetiteljici« kao izvoru svjetla u Remete te prikazan njezinim očima prepunim milosrđa, progledao je. Taj je mladić poslije toga čuda polazio isusovačku gimnaziju u Zagrebu.

Kod Remetske Gospe mnogi su tražili i nalazili kroz stoljeća pomoć u nevoljama života, naročito u bolestima. I spominje se nebrojeno slučajeva gdje se očito pokazala pomoćnica ruka Gospina. Nebrojeno ozdravljenika zahvaljivalo je Gospo Remetskoj za vraćeno zdravlje. Među tima bilo je mnoštvo slijepih, gluhih, nijemih, kljastih, hromih, padavičavih i drugih teških bolesnika koji su od Gospe Remetske izmolili milost ozdravljenja. U Egerovoј knjizi »Ljekarna nebeska« opisano je 125 čudesa i navode se mnoga imena i mesta onih koji su milošću Gospe Remetske ozdravili. Po tim zapismima se vidi odakle je sve narod dolazio Gospo Remetskoj. Tu se spominju samo ona imena koja su nabrojena između 1660. i 1760. godine, to jest samo u sto godina. A gdje su oni koje je Gospa Remetska obdarila milošću u nekoliko stotina godina prije toga i u više od sto pedeset godina iza toga! Gdje su danas čudesa remetska? Na to odgovaram (Leopold Rusan): »Ne pitajte mene, već pitajte sebe. Pitajte se: gdje nam je vjera naših pređa, gdje ufanje naših starih, gdje je pobožnost prijašnjih vjekova, gdje je ljubav Božija prošlih vremena? Gdje je to, tamo su i čudesa.«

(iz knjižice Leopold Rusan,
Gospa Remetska, drugo
izd. 1929 god.)

Dobrota, najljepši zavičaj

- »*Uspostavljamo tako izgubljenu harmoniju nekog davnog zemaljskog raja u sebi: svjetlosti, dobrote i ustajna povjerenja*«

Magdalena (rođ. Kolar) i Ivan Đudajek župljeni su remetske župe još od 1958. godine kada ih je u crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije vjenčao ondašnji župnik Leopold Rusan. Za njega Magdalena kaže: »Vežu nas Zagorje i Remete. Najljepše cajte življenga našli smo med bregi gde se navek ljepe spi, onda človek i zutra živi.« Magdalena je rođena 6. kolovoza 1937. u Hrvatskom Zagorju – u Špičkovini kraj Zaboka, a Ivan 29. travnja 1934. u Podravini – u Gorici (Kuzminec). Magdalena i Ivan isprava su živjeli na Bukovačkoj cesti, a potom na Kostanjevcu nakon što su si ondje izgradili obiteljsku kuću. Magdalena i danas živi ondje, dok je Ivan preminuo 5. studenoga 2011. godine. Nakon 54 godine zajedništva u Magdaleninoj je duši nebrojeno lijepih i dragih sjećanja, u njihovom obiteljskom domu nebrojeno tragova Ivanove prisutnosti.

U crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije krštene su i njihove kćeri Snježana, diplomirana ekonomistica, i Sanja, plesni pedagog. One su se u njoj i vjenčale. Snježana je majka troje djece – Lane, Sare i Marka, a Sanja majka dva sina – Luke i Renea. I svi oni kršteni su u remetskoj crkvi.

Magdalena i Ivan susreli su se i prepoznali bliskima osobito po svojoj vedrini i radišnosti koje ih rese kroz sve godine njihovog osobnog i zajedničkog života. Magdalena je po struci krojačica, Ivan varilac, no umjetnički iskaz bio im je blizak od mlađih dana. I on ih kroz sve vrijeme snažno povezuje. Krojačka struka za Magdalenu nije bio samo izvor zarade, posao temeljem kojega je, u određenoj mjeri, mogla imati egzistencijalnu sigurnost. Za nju je krojenje, osim prilike da iskaže svoju vještina, bila i prilika da iskaže svoju zaigranost, da joj da slobode. I tako sve do danas. Magdalena kaže da je jedan svećenik kriv što je počela pisati. Ne pamti mu ime. No u doba njezinog djevojaštva u Bedekovčinu su u pučke misije došla tri misionara. Jedan od njih govorio je tako zanosno da je ona jedne večeri došavši kući započela zapisivati svoje misli i želje. Te zapise, kaže, na žalost nije sačuvala. Pri spomenu na Bedekovčinu, osobito rado se spominje i Josipa Komorčeca, dugogodišnjeg župnika Župe svete Barbare koji je u crkvi sv. Barbare, u onoj istoj u kojoj je ona i krštena, priredio recital njezine poezije.

Ivan je osnovnu školu završio je u Kuzmincu, a srednju strukovnu i majstorski zanat autogenog varioca i bravara u

Zagrebu, gdje je stekao potrebna znanja koja će se tek kasnije iskristalizirati u skulpturalna djela u metalu. Slikanjem se bavio od svoje 25. godine. Prvu poduku mu je pružio slikar-naivac Franjo Merkaš. Kao radnik u tvornici »Rade Končar« bio je aktivan i sudjelovao u radu likovne sekcije tog poduzeća, kao član »Grupe 69« u Zagrebu te mnogih umjetničkih udruga grada Zagreba. Održao je niz samostalnih izložbi te sudjelovao u većem broju skupnih izložbi u Hrvatskoj, a 1992. i 1993. i u Melbournu u Australiji. Nikad nije prestao učiti nove tehnike te se odlaskom u mirovinu pridružio likovnoj grupi treće životne dobi u Pučkom otvorenom učilištu u klasi profesora Lepeja. Istaknuo se sudjelovanjem na brojnim humanitarnim izložbama, aukcijama i sličnim dobrovornim akcijama. Nesebično je darovao mnoge slike za branitelje, djecu s posebnim potrebama i svim potrebitima jer je uvijek smatrao da djela moraju ići među ljudi jer tako se sve »oplemjenjuje« – kako je pod naslovom »Sjećanje na život i slikarsko djelo« zapisano prigodom izložbe njegovih radova u Knjižnici i čitaonici Bogdan Ogrizović u Zagrebu 2016. godine. Najradije je slikao krajolike i svakodnevni život na selu, napose onaj iz njegovog djetinjstva. K tome je pridodao i zagrebačke prizore, uključujući i one remetske. Za crkvu u svojoj rodnoj Gorici naslikao je i darovao križni put. Njegov obiteljski dom i danas je prepun njegovih slika.

O Ivanu je 1995. objavljena knjiga »Ivan Đudajek – život i slikarsko djelo«, knjiga jednostavna i draga kao što je i on bio. U njoj je, između mnogih dobrih i lijepih riječi, zapisano i da u susretu s Ivanovim slikarskim djelom »uspostavljamo tako izgubljenu harmoniju nekog davnog zemaljskog raja u sebi: svijet tištine, dobrote i ustrajna povjerenja«. Riječi »tiština«, »dobrota« i »ustrajno povjerenje« tako dobro pristaju i uz Ivana, izriču njegovu dušu, njegovu osobnost i odnos prema onima s kojima je živio i s kojima se susretao.

Magdalena i Ivan Đudajek

Magdalena je objavila zbirke pjesama »Zagorje moje – jen pušlec in kušlec«, »Kapljica«, »Špigel i drop-tinje«, »Život je tak i tak nekaj drugo« i »Oni su sami sej za dost« te niz pjesama u različitim zbornicima pjesama i časopisima. Osobito rado piše na zavičajnom kajkavskom narječju. Uz to, Magdalena je svoje mjesto našla i u Enciklopediji Hrvatskoga Zagorja Lesikografskoga zavoda Miroslava Krleže.

Magdalenu i Ivana upoznao sam pri početku mojih studentskih godina kao srdačan bračni par s dvije djevojčice na ljetovanju u Vrsaru 1974. godine. S mlađom od njih, tada djevojčicom predškolske dobi, tijekom tog ljetovanja svakodnevno sam se igrao. Jedna od naših igara bila je vezana uz crtiće koji su se u to vrijeme prikazivali na televiziji. Potom sam od 1981. do 1986. s Ivanom radio u istoj tvornici. No s njima i njihovom obitelji kroz sve protekle godine susretao sam se posve rijetko.

Kada su se Sestre franjevke od Bezgrešnog začeća iz Dubrovnika prošle godine pripremale obilježiti pedesetu godišnjicu svoga samostana i dječjeg vrtića u Barutanskom jarku u Zagrebu, pozvale su me da se uključim u pripremu programa. U razgovorima u vezi toga rekle su mi da bi jedna žena pripremila dio programa s djecom iz njihovog vrtića kao koreografiju na temu »Pjesme brata Sunca« sv. Franje Asiškoga. Činilo mi se to jako prikladnim. Sestre su moje riječi prenijele toj ženi, a ona je, kad je čula da je riječ o meni, jednostavno rekla: »A – Mravoklop!«. Sestre su je zbrunjeno pogledale, a ona je smijući se nastavila razgovor. Kad su mi sestre ispričale tu zgodu, nasmijao sam se: »A – Mravac! Baš lijepo!«. I tako smo se nas dvoje nakon 1974. godine prvi puta susreli početkom

jeseni 2017. na dan obilježavanja te pedesetogodišnjice. Sjećanja na one dane u nama su još bila vrlo živa. I da ne propustim zabilježiti, djeci koja su sudjelovala u koreografiji odjeću je sašila Magdalena.

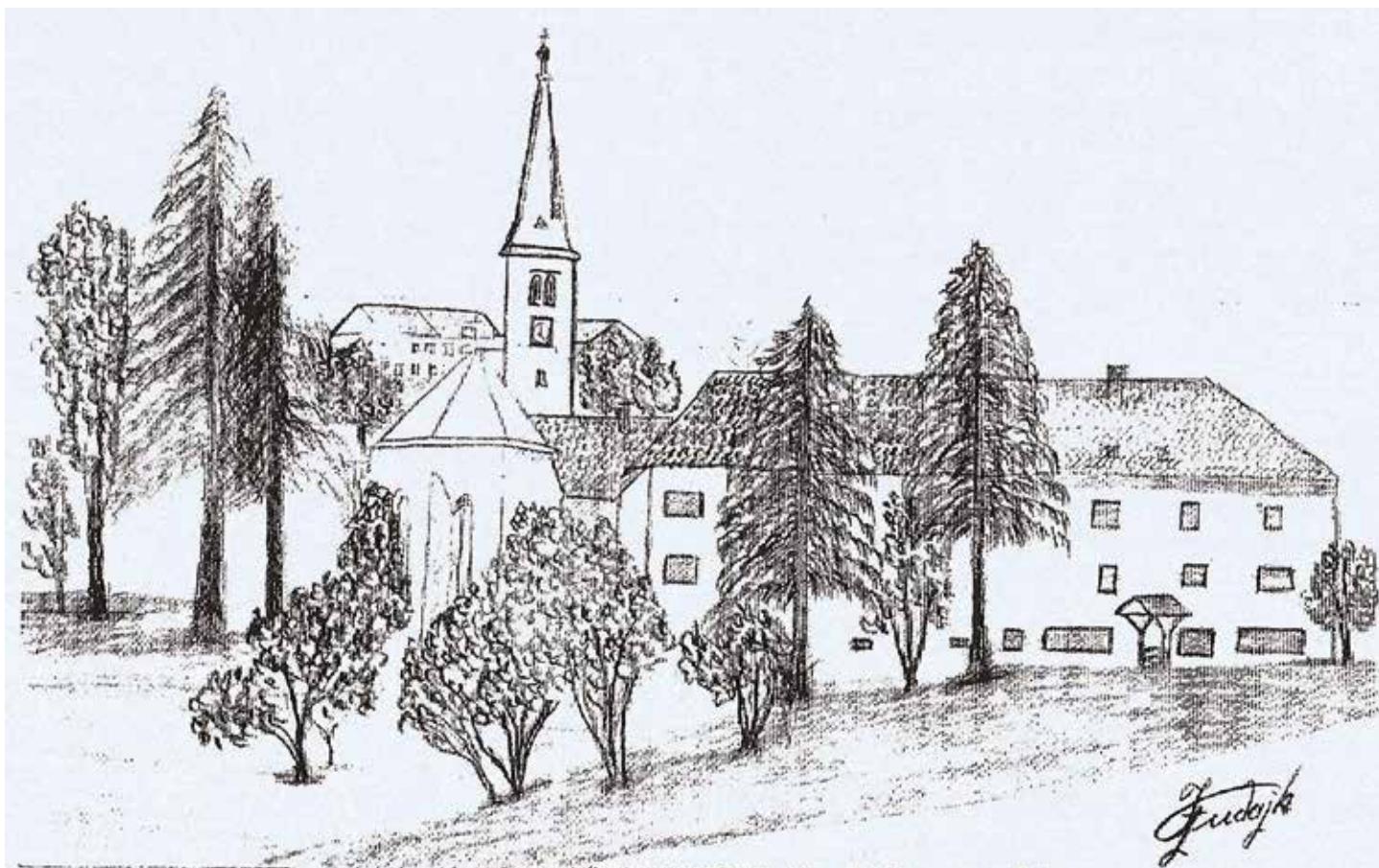
Tih dana Magdalena mi je rekla kako se priprema objaviti novu zbirku pjesama. Bio sam u prilici pročitati je još u rukopisu. Netko joj je, po jednoj pjesmi iz zbirke, dao radni naslov »Ljubavi nigdar dost«, no Magdaleni se to baš nije činilo prikladnim. »To je prikladnije kao moto. A naslov zbirke će biti Skrajec.« Okrajak. I tumači mi naslov: »Čitav mi je život bio dobar, govori mi, i ovo što mi je preostalo je dobro. Ali – kako god bilo – ovo je već »skrajec«, okrajak. I rado ću ga proživjeti.« Zbirka »Skrajec« knjiga je čežnje. Čežnje katkada utišane, izrečene gotovo šaptom, negdje između redaka, katkada buntovne, nepomirljive. Stranice ove zbirke, sve pjesme u njoj sabrane, natopljene su čežnjom, čežnjom za svijetom u kojem će biti jednostavnije živjeti. U kojem će ljudskost snažnije doći do izražaja i dati smisao svakom danu, svemu što se zbiva, svakom ljudskom odnosu i postupku.

Magdalena izriče, koliko je to riječima moguće, čežnju za svijetom koji je u određenom smislu minuo, ali koji nastavlja živjeti u njoj kao dublja, prisnija istina. Za svijetom u kojem se ona bolje snalazi. U kojem je sve na svome mjestu: i čovjek i Bog, i dom i zavičaj, i sučut i odgovornost. Izriče čežnju za duhom. O svojoj čežnji ona

progovara na jednostavan i povjerljiv, bezazlen način. Progovara djetinjom dušom. I upravo zato ta čežnja, nerijetko duboko povrijedjena, zastaje zapanjena. Kako je moguće okrasti ljepotu ovoga svijeta? Kako je moguće prigrabiti je za sebe – ili samo za neke – kad ona pripada svima? Jer ljepota prigrabljena je okradena ljepota, gotovo usmrćena. Pjesnikinja s gorčinom zbori o neshvatljivom odmaku od prirode, od dobrote, od poštenja.

Pamćenje djetinjstva, pamćenje životnih ljepota i dobrota, prisnost s prirodom, progovara na mnogim stranicama te zbirke. Stihovi Magdalene otkani su od zavičajnosti i nježnosti, od osjetljivosti zaobičnosti života, pa i za sitnice koje tvore njoj, ali i mnogim drugima, razumljivu i prihvatljivu ljepotu života. Magdalenina lirika posve je osobna i po tome općeljudska. U svojoj povjerljivosti i čežnji nimalo se ne skanjuje očitovati svoju dušu. Po tome je i njezina zbirka »Skrajec« istinsko obogaćenje za svakog čitatelja koji je iščitava s dušom.

Stjepan Lice

Crtež Ivana Dudajeka uključen u »Zbirku Bauer – Umjetnici Zagrebu 900«, mape sa crtežima motiva grada Zagreba, povodom proslave 900.godišnjice ulaska grada Zagreba u povijesni, kulturni i politički život Hrvatske osnivanjem sjedišta Biskupije.

Oček moj – ti i ja

dragi oček
tak me je strah samoče
vu tvoje se žile skrivam
da me ljudi ne pozabiju
idemo tak h stari breg
ti i ja
počinuti se malo
od posla i terha
odehnuti dušu
pospominati se z pajdaši
teri časek oduška dati
i tak lehko se domaj vrnem
prhnem kak tič
odletim
z hustom se pospominam
listek nekaj šešeče
gda senje priberem
zatrepečem

Idemo h Zagreb

cestom na kraju dvanaestice
došla sem k tebi
moj Zagreb
i pešice dalje na breg
v Remete
staro škrebetalo
tak smo zvali autobus
na posel nas peljal
navečer se moglo i na kakvu
prectavu
vu kazališče
i nije čudo
da moja suseda Mara
mene i danes pita kad se vraćam
z grada
a kaj si Magdalena bila h Zagrebu

Bistrica

Ježušek moj ljubljeni,
Serce svoje tebi dajem.
Vrni verovanje meni,
Da me čuva i dušu mi hrani,
Pak od zla brani.
Oko moje Bogeka gledi,
Čaka milostivoga,
Kaj pravicu podeli.
Milosti navek treba.

Mali moj Ježušek,
Nek čisto srce tvoje,
Hrani moje.
Ježušek moj mali,
U našoj si slavi,
Moči i ljubavi.
Pomiluj i daruj nam sveca,
Dog bu suza z joka tekla,
Snaga ljudskog veka,
H tebi teče kak i reka.
Se su preče, se preskoči,
U Ježušekovoj pomoći.

Ljubav

Kak teško pri sercu tišči
Gda čutiš kak ljubav beži.
Zagrabi kag tat,
Se vreme bu hkralo,
Čuvaj vu sercu dog bu kucalo.

Hgasne kak sveča,
A bila je vekša
Od celoga sveta.

Od ljubavi se nemre živeti,
Al' bez ljubavi i bez tebe,
Još i teže.

Čuti ljubav,
Živi ljubav,
Zbudi nadu,
Zbudi serce.

Magdalena Đudajek

EVANĐELJE PO »REMETSKIM HODOČASNICIMA«

Hodočašće remetske župe u Svetu Zemlju 10-17. travnja 2018.

Autor:
Daniel Lacko

Svako hodočašće posebno je na svoj način i svako na svoj način ispunjava dušu i srce vjernika. No bez ikakve sumnje, hodočašće u Svetu Zemlju, jedinstveno je i izdvaja se od svih ostalih. To je zemlja o kojoj čitamo u Bibliji, to su krajevi o kojima piše Stari i Novi zavjet i to je mjesto na kome se utjelovio Gospodin, zemlja po kojoj je hodao, podučavao, u kojoj je u mukama umro i uskrsnuo Sin Božji, Isus Krist. Hodati, vidjeti, osjetiti, doživjeti i osvijestiti iz prve ruke sva ta mjesta o kojima piše Biblija, osjećaj su neopisivi i neizrecivi, duboki i vrlo osobni, intimni. Nitko se s hodočašća u Izrael nije vratio isti i svaki je vjernik u Svetoj Zemlji pronašao i doživio neko svoje nadahnuće i susret s Bogom.

Hodočašće u Svetu Zemlju bilo je prvo te vrste koje je organizirala Župa Uznesenja Blažene Djevice Marije. Prigoda je zai-

sta bila posebna, ali odaziv je ipak iznenadio mnoge. Sa 119 duša koje su 10. travnja sa zagrebačke zračne luke krenuli na put, ovo hodočašće nije samo bilo prvo u Svetu Zemlju, već i najbrojnije u povijesti Župe. Svoje je brojno stado u Svetu Zemlju predvodio župnik, o. Antonio-Mario Čirko. Uz njega, s nama su bili i o. Ilija Tiprurić, te o. Jure Žecović i o. Franjo Podgorelec.

Putevima Isusa Krista

Hodočašće u Svetu Zemlju organizirala je hodočasničko-putnička agencija »Kraljica mira«. Veliko iskustvo i poznavanje Svetе Zemlje i vjerničkih potreba omogućili su hodočasnicima da dožive i prožive bogato vjerničko iskustvo, ali i da vide i upoznaju Izrael, njegovu zanimljivu i burnu prošlost, te iznimno složenu i fascinantnu svakodnevnicu. U sedam sadržajnih hodočasničkih dana prošli smo i svjedočili cjelokupni život,

Betlehem -
sveta misa

smrt i uskrsnuće Isusa Krista, obilazeći mješta na kojima je i On proveo svoje vrijeme na zemlji, među ljudima. Izvrsni, iznimno obrazovani i puni znanja i ljubavi o vjeri i o samom Izraelu, vodiči Vlado Rukavina i Ivan Šporčić, naš su doživljaj učinili još dubljim i neposrednjijim. Ovim osvrtom pokušat ćemo iznijeti barem djelić proživljenog iskustva, koje nas se svih duboko dojmilo, ali i još čvrše povezalo i ujedinilo u našoj vjeri i kršćanskoj zajednici.

Najava dolaska i rođenje Krista

Iako mjesta nismo posjećivali kronološki po biblijskim događajima, zgodilo se da smo naše hodočašće počeli upravo u Betlehemu, gradu u kome se rodio Božić. Suvišno je govoriti o tome kako se osjeća vjernik kada dođe na takvo sveto mjesto. Biti u šipilji u kojoj se rodio Gospodin, dotaknuti mjesto na kome je položen u jaslice, pokloniti se ondje gdje su se poklonili Mudraci i prinijeli darove do nogu novorođenog Spasitelja, neopisiv je osjećaj. Jedinstven, potresan i duboko osoban. No ovdje smo shvatili i osvijestili još nešto što je za neke bio svojevrsni šok: niti ovo, niti velika većina drugih lokacija koja ćemo obići nisu onakve kakvima smo ih zamisljali. Naime, kroz stoljeća su vjernici sva ta sveta mjesta pokušali obilježiti, zaštитiti, sačuvati, posvetiti. Tako je i ovdje, na mjestu Isusova rođenja, podignuta crkva, danas Bazilika Kristovog rođenja. Prvotnu baziliku sagradila je još u 4. stoljeću carica Jelena i od tog doba to je mjesto središte monaškog života i hodočasničko odredište. Danas je ova crkva u zajedničkom vlasništvu Grčke pravoslavne patrijaršije u Jeruzalemu, Armenke jeruzalemske patrijaršije i Kustodije Svetе Zemље, to jest franjevaca koji u ime Katoličke Crkve čuvaju sveta mjesta. Da samo dočaramo koliko je neobičan i složen suživot brojnih kršćanskih crkava, recimo kako su u šipilji Rođenja katoliči vlasnici izlaznih stuba, jasala, svoda, sporednih dugackih zidova, poda, zvijezde ispisane na latinskom i četiri svjeća pokraj zvijezde te imaju pravo služiti misu na oltaru Triju kraljeva. Grčki i armenki pravoslavci dočim imaju pravo služiti misu na oltaru Rođenja, dok sirijski pravoslavci mogu službeno ući u baziliku samo dva puta godišnje (na Božić i Uskrs), a koptska pravoslavna Crkva samo jednom (na Božić). Slična je situacija i na drugim svetištima, naročito u Betlehe-

mu i Jeruzalemu s napomenom da se nismo ni takli odnosa s druge dvije velike religije: židovstvom i islamom. No bez obzira na taj političko-religijsko-komunikacijski kaos, svetost ovog i svih ostalih svetišta i mjesta koja smo obišli, duboko se dojmi svakog posjetitelja i hodočasnika. Tako je bilo i s nama. U neposrednoj blizini šipilje Rođenja posjetili smo i šipilje sv. Jeronima i sv. Josipa gdje nas se posebno dojmila priča o Sv. Jeronimu. Rođen je u Dalmaciji, a osim kao jedna od najučenijih osoba svoga vremena, bio je poznat po svom temperamentu zbog kojeg je često, lupajući se u prsa, ponavljaо: »Oprosti mi Bože što sam Dalmatinac«.

Par kilometara od mjesta Isusova rođenja, obišli smo i Pastirska polja sa svetištem Slava na visini Bogu, šipljama uređenim poput onih u kojima su boravili pastiri u Isusovo vrijeme te zanimljivom crkvom znamenitog arhitekta Barluzzija koja podsjeća na beduinski šator.

Na našem smo hodočašću posjetili i dva mjesta koja su prethodila Isusovom rođenju. Desetak minuta vožnje od mjesta Isusova rođenja, nalazi se Ein Karem ili u prijevodu *početak vinograda*. Na tom su mjestu živjeli Zaharija i Elizabeta i tu se rodio i odrastao Ivan Krstitelj. Ovdje smo obišli Crkvu Po- hođenja Blažene Djevice Marije koja nas je osvojila svojom ljepotom. U dvorištu crkve nalaze se ploče s Marijinim riječima »Veliča duša moja« na svim jezicima. Naravno, nas je najviše razveselila ona na hrvatskom.

Betlehem - mjesto
Isusova rođenja

Brdo Karmel - Muhraqa

Odavde smo prošetali do drugog brdašca na kome je nekad bila kuća Zaharije i Elizabete, a danas je Crkva rođenja sv. Ivana Krstitelja. Unutar crkve nalazi se špilja u kojoj je rođen Ivan Krstitelj, a u dvorištu nas je ponovno razveselila ploča na hrvatskom koja, kao i ostale na mnogim jezicima, citira Zaharijin »Blagoslovjen«.

Galileja – mjesto Isusova odrastanja i propovijedanja

Galileja se od ostalog dijela Izraela ističe svojom ljetopotom i plodnim zelenilom. Tri dana proveli smo u njenom najvećem i najznamenitijem gradu Nazaret, po kojem je Isus nazvan Nazarećaninom, slijedeći puteve kojima je kročio i podučavao Isus prije svog posljednjeg odlaska za Jeruzalem. Iako je Nazaret danas najveći arapski grad unutar granica izraelske države, kršćanima je to iznimno važno mjesto. Ovdje su bile Marijina i Josipova kuća, tu je odrastao Isus, a tu se nakon njegove smrti i uskrsnuća počinje formirati prva kršćanska zajednica. U Nazaretu se Gospodin utjelovio, a upravo je tome posvećena Bazilika Navještenja. Ova je crkva sagrađena na mjestu gdje je bila Marijina kuća, tj. špilja, a njena arhitektura, posebno kupola u obliku cvijeta, ostavili su nas bez daha. Arhitekti Giovanni Muzzio i Antonio Barluzzi sagradili su ovu crkvu, posvećenu 1969. godine, uz pomoć iz cije-

log svijeta. Stvorili su remek djelo o kojem bismo mogli dugo govoriti, objašnjavajući brojna značenja gotovo svakog njenog detalja. Posebna energija, poglavito donje razine s kriptom gdje je špilja Navještenja, navela je mnoge od naših hodočasnika da se nakon popodnevne mise vrate i da se ovdje, u Marijinoj kući, na mjestu na kojem joj se objavio andeo Gabrijel i navijestio Božju poruku, saberu u svojim mislima i provedu vrijeme u tišini i molitvi.

Slijedeći Isusov put, obišli smo i Kafarnaum. Nakon što je napustio Nazaret, to je postao Njegov drugi dom i ovdje je Isus živio, radio, plaćao porez, tu je najviše govorio i tu je činio najviše čuda. Kafarnaum je bio ribarsko mjesto na sjevernoj obali Galilejskog jezera, a iz tog su mjesta i prvi Isusovi sljedbenici, Šimun, Petar i Andrija te Jakov i Ivan, a potom i Matej carinik.

Danas je Kafarnaum arheološko nalazište u kome je iskopan i istražen velik dio grada iz Isusovog doba. Odlično su sačuvani ostaci sinagoge koje smo sa zanimanjem

obišli. U njoj je Isus propovijedao i učinio nekoliko čuda i to već prvi dan svog dolaska. Upravo je ovdje Isus i obećao euharistiju. Najviše zanimanja kod nas je izazvala Petrova kuća. U njoj je Isus često boravio, a tu je ozdravio i Petrovu punicu i uzetoga kojega su spustili kroz krov. Iznad dobro sačuvanih ostataka kuće, početkom 90-tih je sagrađena moderna crkva, koja bi trebala podsjećati na Petrovu lađu. Ipak, mnogim je našim hodočasnicima svojim oblikom više sličila na sve-mirski brod.

Uz obalu Galilejskog jezera nalazi se i mjesto Tabga do kojeg se u Isusovo vrijeme protezao Kafarnaum. Ovdje smo posjetili Crkvu umnažanja kruha i riba, sagrađenu na mjestu na kojem je Isus izveo to čudo. Jednostavna je to crkvica s lijepim mozaicima na podu te kamenom ispod oltara na kojem je Isus sjedio dok je umnažao kruh.

U svom smo pohodu obišli još jedno znamenito mjesto na obali Galilejskog ili Genezaretskog jezera, kako ga još nazivaju. Mjesto na kome se nakon uskrsnuća Isus ukazao svojim učenicima i na kome je rekao Petru da će biti prvi i da pase ovce njegove. U slavu tog događaja tu je sagrađena crkva Petrovog prvenstva, s prekrasnim parkom punim zelenila i razigranih potočića koji žubore k jezeru.

Kad već spominjemo Galilejsko jezero, podsjetimo se da je na i oko njega Isus učinio mnoga čuda zapisana u Novom zavjetu od čudesnog ulova riba preko utišavanja oluje do onog najpoznatijeg - hodanja po vodi. I mi smo se rado osvježili vodom iz jezera, a jedan je naš župljanin, doduše nemjerno, pokušao ponoviti Isusov podvig. Naravno, neuspješno. Srećom, naš dobrostivi Palestinac, vozač autobusa, imao je rezervnu suhu odjeću, pa je i ova zgoda sretno završila.

Mnogima je jedno od najljepših mesta našeg hodočašća bila Gora Blaženstava. Na uzvišenju nedaleko crkve Petrova prvenstva, iznad Kafarnauma mjesto je na kome je Isus održao znameniti Govor na gori. U tom je govoru, između ostaloga izrekao i osam blaženstava, koja su praktični temelji kršćanskog života. U spomen i na slavu tog događaja, sad već znani nam arhitekt Antonio Barluzzi podiže crkvu Blaženstava koja je sva u znaku broja osam, koliko je i blaženstava. Prekrasan hospicij, sav u cvijeću, parkovima i šetnicama vode talijanske franjevke Bez-

Jeruzalem - Križni put

grešnog Srca Marijina. Posjet ovom lijepom mjestu završili smo misom na otvorenom s divnim pogledom na Galilejsko jezero.

Još su se dva bitna događaja iz Isusova života zbilja u Galileji, a koja smo i mi posebno doživjeli na našem hodočašću. Prvi je krštenje u rijeci Jordan od Ivana Krstitelja. Nakon što ga je Ivan krstio i potvrdio da je upravo on »jaganjac Božji koji oduzima grijehu svijeta«, Isus poziva sa sobom učenike te odlazi u Kanu. Ovaj gradić, osam kilometara udaljen od Nazareta, prvo je mjesto Isusovog javnog djelovanja i mjesto gdje je učinio prvo čudo pretvorivši na svadbi vodu u vino. I mi smo se na svom putovanju po Svetoj Zemlji zaustavili na rijeci Jordan, gdje smo uz blagoslov našeg župnika, poškropivši se njenom vodom, ponovili krsna obećanja. Posebno emotivan trenutak za sve bračne parove bilo je obnavljanje bračnih zavjeta u crkvi Svadbe u Kani Galilejskoj.

Isus u Jeruzalemu – Križni put i uskrsnuće

Jeruzalem je jedinstven grad na cijelom svijetu. To je grad koji svetim smatraju vjernici triju religija: kršćani, židovi i muslimani. Za muslimane to je sveto mjesto jer je ovdje prema njihovoj predaji Muhamed uzašao na nebo. Židovi ga pak smatraju svetim gradom jer su u njemu sagradili i izgubili Hram. Jeruzalem je svet za nas kršćane jer je u njemu Isus

Misa u Judejskoj pustinji

Obnova bračnih obećanja u Kani Galilejskoj

umro, uskrsnuo i uzašao na nebo otkupivši naše grijeha. Nevjerojatna je i začudna njegova povijest, a jednako je čudesna i uzbudljiva njegova današnja svakodnevica.

Dva dana koliko smo imali na raspolaganju bila su premašlo za pravi doživljaj najsvetijeg grada na svijetu. No i u to malo vremena vidjeli smo, osjetili i doživjeli toliko toga da je premašlo prostora za opisati sve. Samo kroz jednu šetnju, od vrha Maslinske gore preko Getsemanskog vrta do uspona na Kalvariju, obišli smo toliko bitnih i znamenitih mjestu za nas kršćane, prošavši i proživjevši put i patnju Isusa Krista koju smo gotovo mogli osjetiti i poistovjetiti se s njome. Toliko je intenzivan, potresan i dramatičan bio taj doživljaj. Počeli smo od kraja, s vrha Maslinske gore, odakle je Gospodin uzašao na nebo. Posjetili smo crkvu Očenaša, podignutu na mjestu gdje je Isus prvi put izgovorio ovu molitvu. Smatra se da su tu apostoli izrekli i Vjerovanje nakon silaska Duha Svetoga, pa smo obišli i špilju Vjerovanja, podignutu u blizini. Spustivši se kraj židovskog groblja, njima najvažnijeg na svijetu, došli smo do crkve Dominus flevit, tj. crkve Gospodnjeg plača. Na tom je mjestu Isus zastao na svom putu u Jeruzalem i zaplakao. Nešto niže, ušli smo u Getsemanski vrt. Tu je Isus došao sa svojim učenicima nakon Posljednje večere, tu se odlazio moliti, tu je tri puta padaо, tu ga je Juda poljubio, tu su stražari došli po njega. O svim smo tim događajima čitali i slušali bezbroj puta, ali zaista biti na njima, poistovjetiti se i osjetiti Isusove muke, nešto je sasvim drugačije.

Uz crkvu Marijina groba nalazi se i špilja Apostola, u koju je Isus došao s učenicima moliti i provesti posljednju noć i s kojima je bio prije nego li je sa sobom dalje poveo samo Petra, Jakova i Ivana. Odveo ih je na mjesto gdje se u velikoj agoniji u molitvi Ocu znojio krvavim znojem. Ovo mjesto na kojem je sagrađena Bazilika Isusove agonije posebno nas je ispunilo ponosom. Naiime taj je maslinik došao u posjed franjevaca zahvaljujući hrvatskim vitezovima iz Bosne, braći Branković, koji su 1681. otkupili vrt od Osmanlija.

S druge strane doline Cedron, na usponu prema Jeruzalemu, posjetili smo još jedno mjesto velike Isusove patnje, crkvu sv. Petra od pijetlova pjeva. Vjeruje se da je upravo to bilo mjesto Kajfine palače gdje je

Isus proveo noć prije nego li je predan Ponciju Pilatu i na kojem ga je Petar tri puta zatajio.

Unutar zidina Jeruzalema obišli smo i Cenacolo ili dvoranu Posljednje večere u kojoj je Isus posljednji put večerao sa svojim učenicima i gdje je ustanovio euharistiju i svećeništvo. Na tom smo mjestu sa zanimanjem svjedočili još jednom dokazu prožetosti religija svetog grada. Naime, u istoj zgradici, ispod dvorane Posljednje večere toliko bitne kršćanima, nalazi se sinagoga u kojoj je smješten Davidov grob, a iznad nje nalazi se minaret!

Središnji i u svakom smislu najdojmljiviji događaj našeg obilaska Jeruzalema bio je Križni put – Via Dolorosa u kojem smo prošli svih četrnaest postaja koje je i Krist prošao s križem na leđima te obilazak crkve Isusova groba uz ulazak u samu kapelu Isusova groba. Iako Križni put prolazi uskim i narušenim gradskim ulicama i premda je brdo Kalvarija danas pod zajedničkim svodom crkve Isusova groba, ipak je to i dale je jedini pravi, istinski, autentični put kojim je prema vječnoj slavi prošao Isus Krist. Tu spoznaju i osjećaj koji prati ne može zamijeniti niti jedan drugi Križni put na svijetu. Jednako kao što je nemoguće opisati osjećaje koji vas preplave kada u bazilici Isusovog groba vidite kamen u koji je bio zaboden križ ili kamen pomazanja na koji je Isus položen kad je skinut s križa. Niti dugo čekanje u velikoj gužvi nije moglo umanjiti dojam pri ulazu u rotondu svetog groba u čijem je središtu sam grob, a u njemu jednostavan, hladan kamen koji je bio smrtna postelja za Gospodina našeg Isusa Krista.

Ništa se u životu ne može usporediti s bujicom osjećaja i beskrajnom poniznošću tog svetog mesta i Svetе Zemlje. I upravo zato, kao i zbog činjenice da je nemoguće opisati ono što se tamo istinski i duboko dogodi u čovjeku, svaki bi vjernik barem jednom u životu trebao hodočastiti u Svetu Zemlju.

SVETE MISE U SVETOJ ZEMLJI

Poseban doživljaj na hodočašću u Svetu Zemlju bile su i mise koje smo slavili svaki dan. Služili su ih naizmjence naši svećenici, predvođeni našim župnikom. Svako mjesto misnog slavlja bilo je posebno na svoj način i sve su mise stoga bile posebno dojmljive i doživljajne.

Misa u crkvi sv. Katarine Aleksandrijske, Betlehem – prvi dan našeg boravka u Svetoj Zemlji, misu smo slavili u bazilici koja je neposredno uz špilju Isusova rođenja. Posjetiti mjesto u kojem se rodio Božji sin i slaviti u neposrednoj blizini tog mesta, bio je zasigurno jedan od najemotivnijih i najpotresnijih doživljaja cijelog hodočašća.

Misa u franjevačkoj crkvi Ad Coenaculum, Jeruzalem – crkva s prekrasnim reljefom Posljednje večere, a koja se nalazi u neposrednoj blizini Cenacola, dvorane Posljednje večere.

Misa u pustinji – posebno nadahnut bio je župnik Antonio slaveći misu u pustinji, bespuću kroz koje je prošao Isus na svom putu prema Jeruzalemu. Misu smo slavili pod budnim okom Beduina, koji su nas primili na svojoj zemlji.

Misa u crkvi Bazilike Navještenja, Nazaret – crkva koje je mnoge hodočasnike s jedne strane impresionirala svojom impozantnom kupolom i modernom arhitekturom, a s druge strane skrušila u pokornosti pred Marijinom kućom/špiljom, mjestom gdje joj je anđeo Gabrijel navijestio da će začeti i roditi Isusa.

Misa na Gori Blaženstva, Galileja – misu smo slavili na otvorenom, sa širokim pogledom na Galilejsko jezero i prekrasno uređenim, raskošnim cvjetnim parkovima, šetnicama i mjestima za mise na otvorenom, a u neposrednoj blizini Crkve Blaženstava, posvećene Blaženstvima koje je ovdje izrekao Isus.

Misa na Karmelskoj gori u karmeličanskom samostanu – slavljenje svete mise na gori po kojoj je nazvan karmeličanski red bio još jedan emotivan i nadahnjujući doživljaj za sve hodočasnike, a posebice za naše svećenike karmeličane.

IZRAELSKE DOGODOVŠTINE

Uz hodočasničke duhovnosti na putovanju u Svetu Zemlju imali smo prigodu upoznati i druge dijelove Izraela te prvenstveno, zahvaljujući našim vodičima, saznati nešto i o životu Izraelaca i njihovu suživotu s Palestincima i Arapima.

Susret s Beduinima i pustinjom

Mnogima će u sjećanju ostati vožnja kroz judejsku pustinju na kojoj smo se susreli s Beduinima (koji su većini nas uspjeli prodati barem svoje marame) i ostali bez daha od pješčano-kamenog prostranstva oko nas. Cijelo okruženje nadahnulo je i našeg župnika koji je predvodio iznimno dojmljivo misno slavlje pod vrućim pustinjskim suncem.

Masada

Zasigurno najdramatičniji obilazak i priča bila je posjeta Masadi, Herodovo utvrdi na nepristupačnoj litici iznad Mrtvog mora. Masada ima posebno mjesto u židovskoj povijesti, jer su se upravo ovdje utvrdili malobrojni Zeloti bježeći od Rimljana nakon neuspješnog prvog židovskog ustanka. No niti okomite litice, niti naoko nepremostive zidine ljetne rezidenциje ekstravagantnog rimskog imperatora, nisu uspjele zaštiti odbjegle Židove od rimskih legija. Nakon gotovo dvogodišnje opsade, Rimljani su uspjeli napraviti nasip između dvaju litica, dovesti ratne strojeve i probiti prolaz kroz zidine. Kada su vidjeli da ih neće više moći zadržati, pobunjenici su radije izabrali smrt nego ropstvo. Svaki je muškarac morao ubiti svoju obitelj, pa

su kockom izabrali desetoricu koja je pobila njih da bi na kraju izabrali jednog koji je morao smaknuti preostale i napisljetu sebe. Izraelski vojnici i danas se nadahnjuju hrabrošcu svojih predaka iz Masade.

Mrtvo more

Odlazak u Izrael nije mogao proći bez odlaska na obalu Mrtvog mora te kupanja u najslanijem moru na svijetu i najdubljoj svjetskoj depresiji (417 metara ispod razine mora). Iako smo svi znali kakvo nas kupanje očekuje, svejedno nas je iznenadio neobičan osjećaj plivanja u gustoj, slanoj vodi koja ne dozvoljava tijelu potonuti.

Svoji na svome

Naši svećenici predvođeni župnikom, ocem Antoniom, naročito su se veselili posjetu Karmelskoj gori, s obzirom na to da

Rijeka Jordan - obnova krsnih obećanja

Pogled na Jeruzalem

Hodočašće remetske župe u Svetu Zemlju
(10.–17.travnja 2018.)

je tamo osnovan karmeličanski red kojem pripadaju. Na gori Karmel imali smo prigode posjetiti dva važna svetišta. Nekoliko kilometara iznad modernog grada Haifa nalazi se karmeličansko svetište Stella Maris. Tamo smo imali nakanu izmoliti krunicu, ali su nas pretekli prilično nasrtljivi Poljaci, pa nam je ta prigoda promakla. Ipak, uspjeli smo posjetiti lijepu crkvu sagrađenu iznad špilje u koju se sklanjao prorok Ilij. Samo ime Stella Maris znači »Zvijezda mora«, a dolazi od svjetionika kojeg su karmeličani izgradili 1864. godine preko puta samog svetišta. S tog se mjesta pruža vrlo lijep pogled na Haifu i Sredozemno more.

Drugi obilazak Karmelske gore bio je nekoliko dana kasnije kada smo posjetili karmeličanski samostan na mjestu na kojem se sv. Ilij sukobio s 400 Baalovih proroka. U ovom smo samostanu proslavili misu na otvorenom, s lijepim pogledom na prostranu i plodnu Ezdrelonsku dolinu.

Izraelski gradovi

Za razgledavanje izraelskih gradova nismo imali previše vremena, ali bilo ga je dovoljno da steknemo uvid u zanimljiv i raznolik život zemlje koja je baš za vrijeme našeg hodočašća proslavila 70 godina svog postojanja. Uz Betlehem u kojem smo spavali četiri noći, a koji je od židovskog djela Izraela odvojen neprelaznim zidom, vidjeli smo još gradove Jeruzalem, Haifa, Nazaret i Tel Aviv. Zadivila nas je upornost i vrijednost Izraelaca koji su iz neplodne pustinje uspjeli stvoriti plodnu zemlju i jednu od najmoćnijih država svijeta. Ostala nam je u sjećanju i izreka kojom su naši vodiči istakli razlike između najveća tri izraelska grada: »u Haifi se radi, u Jeruzalemu moli, a u Tel Avivu slavi«. Da se u sve to i osobno uvjerimo, morat ćemo pričekati neku drugu priliku.

ITINERER HODOČAŠĆA

10. travnja - dolazak

11.4. Betlehem - Ein Karem

crkva Isusova rođenja, špilja Kristova rođenja, samostan i crkva sv. Katarine, špilja sv. Jeronima, Pastirska polja, crkva Ivana Krstitelja i crkva Marijinog pohođenja Elizabeti

12.4. Maslinska gora – Jeruzalem

Kupola Uzašašća, samostan i crkva Očenaša, kapela Isusovih suza, Getsemanski vrt, Getsemanska špilja, Bazilika agonije, crkva Marijina groba, crkva sv. Ane, Bethzatha, Križni put, crkva Isusova groba

13.4. Jeruzalem

Crkva sv. Petra od pijetlova pjeva, crkva Marijina usnuća, franjevačka crkva Ad Coenaculum, Cenacolo ili Dvorana Posljednje večere, Davidov grob, sinagoga, Židovska četvrt, Zid plača

14.4. Judeja – Mrtvo more

Kumran, Masada, Mrtvo more, Jerihon

15.4. Galileja

Haifa, Karmeličansko svetište Stella Maris, Bahajski vrtovi, Nazaret, Bazilika Navještenja, crkva Sv. Josipa

16.4. Galileja

Tabga, crkva Umnažanja kruhova i riba, Galilejsko jezero, crkva Petrovog prvenstva, Gora Blaženstava, Kafarnaum, rijeka Jordan, Gora Tabor

17.4. Kana Galilejska – Tel Aviv

Kana; crkva Pretvaranja vode u vino, gora Karmel, Jafa, Tel Aviv

Istiniti događaj iz Svete Zemlje - Snjegović

Kafarnaum

Medije učiniti pozitivnim dijelom života djece

• »*Problem snažnog utjecaja medija na djecu raste kako raste satnica svakog pojedinog djeteta u provođenju vremena s medijima i tehnologijom*«

Autorica:
Jadranka
Bizjak Igrec

Možemo li zamisliti život bez televizora, mobitela, računala? Nemoguća misija jer mediji su postali sastavni dio života od trenutka buđenja do odlaska na spavanje. Nadajmo se da ih ne sanjamo ili ima i toga. Možemo se sjetiti djece u dobi od 7 godina devedesetih godina. Polazili su prvi razred osnovne škole, a od tehnologije poznavali su radio, televiziju i telefon. Sjetimo se velikih i nezgrapnih mobitela kojima su se posvuda lovili signali. Rijetki su uživo vidjeli računalo. Tada su kućanstva imala jedan televizor kojeg su djeca gledala uz dozvolu roditelja i u vrijeme kada oni ne gledaju televiziju. Danas djeca idu u školu s mobilnim telefonom u džepu, u slobodno se vrijeme zabavljaju na tabletima, računalu ili Play Stationu (nerijetko vlastitom), a dan koji ne otpočinje i ne završava televizijom gotovo je nemoguće zamisliti. Kako bi roditelji mogli gledati televiziju bez prigovora djece, nije neobično da dijete u svojoj sobi ima vlastiti televizor na kojem može gledati što želi, kada želi i koliko god želi. Mediji su godinama marketinški radili na oblikovanju stavova, postupanja i ponašanja u svakodnevnom životu i tako uspješno izgradili snažan utjecaj na brojne aspekte života, ponekad toliko intenzivno da ljudi toga nisu ni svjesni. Postavlja se pitanje jesu li ljudi korisnici medija ili mediji korisnici ljudi. Zanimljivo. Svatko bi trebao pokušati razmisliti i pronaći odgovor na pitanje.

Imaju li mediji važnu ulogu u odgoju djece?

Današnja su djeca mnogo više izložena medijima u usporedbi sa svojim roditeljima u istoj dobi. Izloženost počinje od najranije dobi. Osim pojave Interneta koji je omogućio sjedinjavanje medija i dostupnost medija na novim uređajima, razlog tome leži i u pojavi snažnog i prodornog dječjeg marketinga. Problem snažnog utjecaja medija na djecu raste kako raste satnica svakog pojedinog djeteta u provođenju vremena s medijima i tehnologijom koji su u današnje vrijeme gotovo nerazdvojni. Slika djece na mobilnim uređajima pod odmorima u školi, na igralištu, u šetnji, u tramvaju gotovo je svakodnevna, a tek slika male djece koja ne mogu ručati bez upaljenih crtića. Uređaj u ruci, osmijeh na licu, slušalice na ušima. Zvuči li poznato? Postavlja se pitanje tko to više može i želi li kontrolirati. Trebaju li ili ne mobiteli u školi. Zanimljivo bi bilo čuti odgovore roditelja. Međutim utjecaj medija mogu donekle kontrolirati medijski pismeni i kompetentni roditelji koji kao takvi mogu kvalitetnije odabrati sadržaj kojemu će dijete biti izloženo. Koliku ulogu i na koje načine te koliko dugoročno će mediji imati posljedice na djetetov život nemoguće je s preciznošću izmjeriti. Ipak, utvrđeno je kako prekomjerna izloženost medijima ima brojne negativne utjecaje na djecu učeći ih da žive nezdravo i konzumeristički od najranijeg doba. Teoretičari kažu da mediji izravno utječu na djecu kada su djeca samo

promatrači, a neizravno kada se pod utjecajem medija mijenjaju stavovi roditelja pri čemu roditelji mijenju odgojne metode, a time i životne vrijednosti i svoje stavove. Pod geslom to smo pročitali, tako kažu i tako bi bilo najbolje činiti. Roditelji imaju težak zadatak u upravljanju količine vremena koje djeca provode u izloženosti medijima. Razlog tome leži u uspješno ostvarenom cilju medija da velik broj roditelja nije svjestan koliko i kakvih utjecaja mediji imaju na njihov život. Većina današnjih roditelja je tehnologiju implementirala u svoj život u različitim stupnjevima i s različitom namjenom. Preplavljenost informacijama, svakodnevno susretanje sa velikom količinom verbalnog i vizualnog materijala, tržište preplavljen marketingom, raznim reklamama, izmišljenim vijestima. »Medijsko sljepilo« često onemogućava utvrđivanje izvora infomacija pa se miješa ono naučeno, ono istinsko s onim posredovanim, programiranim i nametnutim.

Gledanje televizije

Gledanje televizije je upravo suprotno od onoga što djeci treba za zdrav psihofizički razvoj. Malo bi se djeci gledanje televizije trebalo odgađati što je dulje moguće. Gledanje televizije povećava tjesnu masnoću, pa tako televiziju i sjedenje pred ekranom otvoreno nazivaju neo-

visnim čimbenikom pretilosti. Prema statistici, ljudi dnevno provode u prosjeku 4 sata gledajući televiziju. To je više od jednog punog dana tjedno, a do kraja 75. godine života, pred televizijom je prosječni čovjek proveo 12,5 godina. Prosječno šestogodišnje dijete provelo je čitavih godinu dana svoga života pred televizijom. Ljudi se zavaravaju kako gledanjem u ekrane stječu više znanja, a zapravo ga dobivaju manje jer ekran obeshrabruje čitanje koje potiče razmišljanje i negativno djeluje na misaoni razvoj. Zbog manjka vremena i sve bržega načina života osobno unutarne iskustvo postaje sve siromašnije, televizija putem reklama nudi razne surogate pretvarajući čovjeka u promatrača svog vlastitog života zaokupljenog proizvodima i konzumerizmom. Televizija čovjeka dehumanizira, dekulтивira i čini ga potrošačkom robom. Od najranije dobi djeci se nameću nerealni ideali ljepote, vrijednosni kriteriji koje djeca vrlo uspješno usvajaju. Upravo iz tog razloga je potrebno raditi na tome da roditelji postanu medijski pismeni i kompetentni. Dakle uz vještine potrebno je i znanje i upućenost kako spriječiti sve vrste medijske manipulacije.

Uloga medija

Uloga medija u odgoju djece je mnogo veća nego što bi smjela biti. Mediji sami po sebi nisu loši niti dobri. Njihova korisnost ovisi o tome koliko dijete i roditelj medije razumije ili ne razumije.

Na taj način roditelji mogu medije učiniti savim pozitivnim dijelom života djece, ali kako bi to ostvarili, uvjeti moraju biti kontrolirani, a roditelji i djeca medijski pismeni.

Obiteljski dan u župi

PRVOPRIČESNICI

Mia Alerić, Elena Alihodžić, Nina Badžek, Laura Barbić, Bruna Barić, Petar Batinović, Vito Belamarić, Nika Benc, Eva Beranek, Borna Bilušić, Matias Biškupović, Paula Blažić, Korina Ema Bolšec, Tara Brdovčak, Mia Helena Budišić, Jakov Ante Bulović, Eva Butković, Bruno Crvak, Mare Katja Čurković, Juraj Čop Matić, Sara Ferić, Filip Gačić, Karla Gačić, Ivan Grgić, Ivan Draženović, Mara Đaković, Dorijsa Frajtag, Laura Hagljan, Marcela Ana Hanžek, Petra Hajtud, Borna Herceg, Nika Barbara Horvatić, Nika Igrec, Lovro Ilić, Kala Matija Išek, Ante Ivanković, Nikola Iviček, Ema Jantolek, Mara Zora Jelić, Niko Marin Jelinić, Juraj Jurčević, Marta Jurčević, Kai Viktorija Kadić, Marko Kadić, Sybilla Kalarus, Laura Kanceljak, Marko Kazija, Andrija Kirhmajer, Mateo Klanjčić, Lorena Ana Klobočar, Luca Knežević, Borna Kolak, Matija Seattle Kontek, Klara Kostanjski, Maks Leskovar, Mia Lendinščak, Laura Lepanović, Marija Lovrić, Jakov Lukač, Ana Lukenda, Jelena Ružica Marić, Nick

Marić, Dominik Marković, David Martinko, Bruno Martinović, Mateo Thomas Matić, Lucija Mendeš, Petar Mihetec, Lara Mikina, Ela Miloloža, Petra Mršić, Nikola Mučnjak, Josipa Mustafić, Klara Mustafić, Ela Katarina Nikolić, Dorja Novak, Mila – Veronika Pađen, Ema Papež, Ante Pavić, Glorija Pavić, Maša Pavlek, Sara Pelić, Toni Petrina, Klara Pleš, Viktor Podravac, Marko Portada, Gabrijela Pravdić, Mirej Privora, Luka Protrka, Niko Puškarić, Ema Radinović, Lucija Rosman, Tia Ana Rovišan, Franjo Rep, Bruna Erna Saraga, Jakov Roko Saraga, David Sermek, Magdalena Siketić, Roko Skorić, Ivan Schmidt Petrokov, Kiara Sokolić, Nela Svetić, Ivan Sudić, Mia Stunković, Vito Stunković, Ante Ševerdija, Niko Škorić, Ivan Škunca, Franjo Topolovac, Ellen Vanjorek, Terezita Vedriš, Veronika Vidmar, Natan Ivan Vlahović, Vjekoslav Vranjković, Jakov Vrbanc, Tihana Vulin, Filip Vusić, Mihael Zgorelec, Maruška Zlopaša, Mara Žbulj, Ena Marija Žerjavić, Gita Župan.

Prva pričest na Čretu

Prva pričest u Remetama

POTVRDENICI

Fran Antončić, Niko
Atlija, Lucija Bajza,
Giovanni Baturina,
Lara Berišić, Dominik
Biškupović, Theo
Blažević, Lucija
Blažić, Carla – Leona
Bobanović, Leonarda
Bogojevski, Lovro
Božić, Frane Brekalo,
Karlo Brekalo, Fran
Breški, Niko Brklich,
Juraj Čop Matić, Tea – Ozana Čorak, Lea
Marija Čukman,
Zrinka Galović, Mara
Di Guisti, Ariella
Izabel Dodig, Toni
Dragoja, Kim – Amalija
Dubor, Leonardo
Dubravec, Natalija
Filipović, Jelena
Galić, Filip Geršak,
Tarin Marija Gluhak,
Klara – Ana Gonner,
Jakov Grgić, Marija
Magdalena Grgona,
Bruno Hajdinjak,
Dora Hudinčec, Karla
Hunjet, Zvonimir
Idžotić, Anđela Ivančić,
Marta Ivanković, Karlo
Jelić, Filip Tomislav
Jelinić, Mirta Ana
Jordan, Filip Jurčić,
Tea Jurčić, Ana
Jurčević, Nina Kalpić,
Roko Kakarigi, Korina
Kašner, David Kelčec,
Borna Klenovšak,
Marko Koci, Andro
Kodžoman, Lea
Končevski, Antea
Krajina, Dino Krsnik,
Mirjam Kurtović,
Luka Josip Kustura,
Marta Legac, Andro
Lopac, Marta Loucki,

Bartol Mahala, Rene Malečić, Lorna Maltar, Magdalena Mamić, Ivan Mamuzić, Vita Marić, Lucija Matković, Leonarda Mihetec, Tomislav Miković, Luka Miloloža, Matej Minđek, Dino Mususlin, Josip Novak, Linda Nevistić Šimon, Tia Pakasin, Borna Palijaš, Ante Patron, Laura Pavić, Elena Pavičić, Petra Pelić, Gabriel Pezo, Tihomir Piletić, Marija Poslončec, Klara Rajić, Tija Renjak, Luka Romac, Vanja Rutar, Bruno Klenovšak, Daniel Kostelac, Izabela Sabalić, Marija Sekulić, Andre Skelin, Jakov Slovinac, Lara Lucija Smrekar, Laura Škorjanec, Leon Božo Škravan, David Škrnjug, Hana Škunca, Filip Šimić, Domagoj Šola, Nika Šoštarić, Karlo Štefek, Lovro Tadijančević, Filip Tomić – Bobaš, Lukas Tonković, Filip Ulm – Ćika, Petra Vićan, Vito Volarević, Juraj Vrkljan, Iva Vulama, Klara Zaninović, Fran Zlački, Jura Zmiš, Atonela Žaja, Franka Žaja, Petra Žaja, Marija Živković, Hana Žižić – Gušo, Greta – Magdalena Žnidaršić, Anja Župan, Vito Žurić, Nika Žužić.

TRAVANJ

2. travnja:

Otvaranje proštenjarske godine u Remetama. Hodočastili su vjernici remetskog dekanata te iz Gračana i drugih okolnih župa. Na svečanoj euharistiji propovijedao je remetski dekan fra Branko Lipša. Nakon toga je slijedilo zajedničko druženje ispred crkve uz sviranje FIS Remete.

2. travnja: Uskrnsni koncert mладих

10. – 17. travnja: Župno hodočašće u Svetu Zemlju.

19. travnja: Prva Katolička Osnovna škola zajedno sa župom započela je svakog trećeg četvrtka u mjesecu kroz školsku godinu molitve roditelja za svoju djecu. Kao što je i redovito četvrtkom, slavi se misa s propovijedi te potom klanjanje pred Presvetim. Predslavio je o. Vinko Mamić, ravnatelj naše škole.

21. travnja: Na nedjeljnoj misi za mlade u 12 sati zajedno s našim mladima animirali su misno slavlje pjevanjem zborovi iz Splita: zbor Mihovil iz naše župe na Kamenu, te Vis Veritas Aeterna. Naime, oni su dan ranije sudjelovali na koncertu *Progledaj srcem* Laudato TV. Svetu misu predslavio je don Mihael Prović, studentski kapelan i povjerenik za mlade splitske nadbiskupije. Također je s mladima došao i splitski prior o. Zlatko Pletikosić.

28. travnja: Prva pričest u Remetama. Sveukupno je bilo 105 prvopričesnika.

29. travnja: Na prvoj pričesti u našoj filijalnoj crkvi na

Čretu bilo je 15 prvopričesnika.

SVIBANJ

5. svibnja: Potvrda u župi, a djelitelj potvrde je bio mons. Marijan Franjić za ukupno 119 krizmanika.

11. svibnja: Naš župljanin Ivica Kovač u petak 11. svibnja iznio je pred punom učionicom u Duhovnom centru sv. Ivana od Križa svoje svjedočanstvo prelaska Puta sv. Jakova (Cammino di Santiago). Od 4. do 24. travnja 2018. prošao je tzv. francuski put dugačak oko 800 km koji počinje u Francuskoj te završava u Santiago de Compostela. Ivica je posvjedočio kako mu je bio emotivan završetak hodočašća, te jedan osobiti duhovni osjećaj i ispunjenje.

12. svibnja: Održana je filmska večer za mlade u Duhovnom centru. Gledao se film o zaštitniku školaraca i mladeži, svetom Ivanu Boscu.

19. svibnja: Župnik je gostovao na Hrvatskom katoličkom radiju u emisiji »Sutra je dan Gospodnj« u kojoj je progovorio o nedjeljnim čitanjima svetkovine Pedesetnice – Duhova. Također, osvrnuo se i na promišljanje o ulozi Crkve danas, o daru jezika, o hodočašću remetske župe po Svetoj Zemlji. Promišljao je i o današnjoj situaciji u svijetu, ali i u našem društvu.

21. svibnja: Duhovski ponедjeljak i Marija Majka Crkve, proštenje u remetskom svetištu.

21. svibnja: Župnik je u Splitu započeo duhovne vježbe redovnicama Službenicama milosrđa (Ančelete).

24. svibnja: Proslava Marije Pomoćnice na Fakultetskom dobru Jazbina. Uz predslavitelja mise, bio je nazočan đakon Ivan Pleše koji je održao prigodnu propovijed.

30. svibnja: Danas se, dan ranije, u katedrali slavila svetkovina Gospe od Kamenitih vrata jer ove godine Tijelovo pada 31. svibnja. Župnik je sudjelovao u euharistiji i procesiji.

31. svibnja: Svetkovina Tijelova. Svečanu misu i procesiju slavio je župnik o. Čirko. I ove godine mnogi su bili sudionici: voditelj liturgijskog pjevanja i članovi župnih zborova, muževi koji su nosili Nebo – Baldahin i mladi u narodnim nošnjama koji su nosili drugo procesijsko znakovlje, drugi sudjelovatelji u narodnim

nošnjama (KUD Frankopani i FIS Remete), vjeroučitelji, ministranti, prvpričesnici, čitači... Poslije mise bilo je zajedničko druženje koje su svojim sviranjem razveselili tamburaši FIS Remete. Kruhom nas je častila "Pekarna Bašić".

LIPANJ

2. lipanj

O. Drago Marić, karmeličanin, proslavio je na hodočasničkoj misi u 11 sati svoj zlatni jubilej – 50 godina svećeništva. Propovijedao mu je đakon br. Ivan Pleše.

2. lipanj: Zajednica obitelji išla je pješice na Sljeme. Tamo su uz druženje slavili svetu misu u kapelici Kraljice Hrvata.

3. lipnja

Župnik je pozvao župljane da se odazovu na inicijativu: *I jedan sat puno znači*. Kako bi zajednički prostor oko crkve bio što ljepši i uređeniji, pozivani su svi u dane kad se mogu uključiti u radnu akciju jer i jedan sat sudjelovanja puno znači.

9. lipnja

Kardinal Josip Bozanić zaredio je dvojicu karmelićana za svećenike u zagrebačkoj katedrali. Zaređeni su o. Tiho Radan i o. Ivan Pleše.

9. lipnja

Mladi su u Duhovnom centru organizirali zadnju filmsku večer ove školske godine. Gledao se film o radosnom svetcu, zaštitniku mladih, svetom Filipu Neriju.

10. lipnja

Novozaređenici slavili su mladu misu u 10.30, te na kraju svima i pojedinačno podijelili mladomisnički blagoslov. Propovijedao je o. Srećko Rimac, provincijal karmelićana.

10. lipnja

Organiziran obiteljski dan u župi koji je započeo misom u 9 sati. Druženje se potom nastavilo pored karitasove kućice sve do ranih večernjih sati.

10. lipnja

Prva Katolička osnovna škola koju vode karmeličani došla je već tradicionalno u Remete zahvaliti Bogu za kraj još jedne školske godine. Misu je predslavio remetski župnik o. Čirko zajedno s o. Vinkom Mamićem, ravnateljem škole. Nakon mise bio je zajednički objed, igre i druženje.

13. lipnja

Na misi zahvalnici za kraj školske godine sudjelovala su djeca, roditelji, učitelji i vjeroučitelji zajedno sa župnikom o. Čirkom.

16. lipnja

Animatori župe privodeći školsku godinu kraju organizirali su posljednji Mjesecni susret koji se održao u velikoj samostanskoj dvorani. Razmišljalo se o važnosti mise u našim životima, a Bogu se zahvalilo i misom zahvalnicom za ovu školsku godinu i mjesecne susrete koji su bili tijekom nje.

17. lipnja

Pod župnom misom u 10.30, o. Vinko Mamić proslavio je 25 godina svećeništva. Propovijedao je o. Franjo Podgorelec.

24. lipnja

Na misama se spomenulo slugu Božjega, karmelićanina, o. Gerarda Tome Stantića čija je godišnjica smrti.

24. lipnja

U Kaštel Kambelovcu mladomisnik o. Tiho Radan slavio je u svojoj rodnoj župi mladu misu.

SRPANJ

2. srpnja

U remetsko svetište došli su hodočasnici Marijanskog zavjeta za Domovinu.

Dočekao ih je župni vikar o. Ilija Tipurić. Nakon molitve u crkvi počastili su se pićem i kratkim druženjem. Bratovštinu Marijanski zavjet za Domovinu osnovali su mladi i branitelji, a 2015. g. pokrenuto je zavjetno hodočašće «Marijanski zavjet za Domovinu» koje prolazi svim većim marijanskim svetištima od istoka do juga Hrvatske. Već nekoliko godina iz raznih smjerova, inspirirana sličnim događanjima iz Europe, navirala je ideja o pokretanju hodočasničkih putova diljem naše Hrvatske. Projekt je inspiriran Putem sv. Jakova (Camino de Santiago) tradicionalnim hodočašćem Sv. Jakovu u svetište Santiago de Compostella, na sjeverozapadu Španjolske.

2. srpnja

Započelo se s nastavkom radova na uređenju južnog platoa pored crkve koje se financira kompletno darovima župljana, hodočasnika i dobročinitelja.

2. srpnja

U 82. godini života, preminuo je karmelićanin i dugogodišnji remetski župnik o. Josip Orešković.

4. srpnja

Misa zadušnica, ispraćaj na remetsko groblje i ukop pokojnog o. Josipa Oreškovića.

7. srpnja

Započela je devetnica za svetkovinu Karmelske Gospe.

7. – 8. srpnja

Remetsko 127. zavjetno hodočašće u Mariju Bistrigu zajedno sa župama iz Bešića i Gračana. Od remetskih pješaka hodočasnika njih 90 je krenulo pješice 7. srpnja u 4 sata ujutro, a dan poslije dva autobusa, jedan iz Remeta, a drugi preko Bešića i Čreta. Misu je predslavio remetski župnik, a propovijedao novi župnik iz Gračana fra Marin Matančić.

8. srpnja

Svoju mladu misu slavio je o. Ivan Pleše u Moslavačkoj Slatini, župa Gornja Jelenska.

13. srpnja

Obnovljeni su »Beli kipi«. Nakon dugo godina derutnog stanja, dobrotom dobročinitelja, završena je obnova kipova na putu prema remetskom svetištu koji se nalaze blizu remetske škole. Slijedeća faza je uređenje zelenila. Za Dan župe planira se svečani blagoslov.

16. srpnja

Svetkovina Karmelske Gospe. Euharistiju je predslavio karmelićanski provincijal o. Srećko Rimac.

17. srpnja

U prednjoj lađi crkve zbog manjka osvjetljene površine postavljena je na strop viseća svjetiljka.

18. srpnja

Nakon što je krajem prošle godine postavljena čelična konstrukcija za stubište koje vodi na kor ispod tornja crkve, te privremeno gazište, dobrotom dobročinitelja napravljeno je novo gazište od hrastovine.

PROGLED AJ SRCEM U REMETAMA

Zajedništvo u pjesmi

- Održan 4. koncert duhovne glazbe »Progledaj srcem« u Ciboni

Usubotu 21. travnja u dvorani Cibone je održan 4. koncert duhovne glazbe pod motom »Progledaj srcem«. Na njemu je sudjelovalo mnogo djece, mladih i obitelji iz remetske župe. Nakon predivnog koncerta ispunjenog pjesmom i molitvom, zborovi mladih iz Splita VIS Mihovil i VIS Veritas Aeterna koji su pjevali na koncertu, došli su prenoći u Remete gdje su ih ugostili naši mladi.

VIS Mihovil djeluje u karmeličanskoj župi sv. Mihovila na Kamenu gdje je župnik o. Anto Knežević, a prior samostana o. Zlatko Pletikosić. VIS Veritas Ae-

terna osnovan je 1. listopada 2015. godine te djeluje na području Splita. Uz zborove došli su i svećenici don Mihael Prović, povjerenik za mlade Splitsko-makarske nadbiskupije te o. Zlatko Pletikosić.

Nedjeljna misa u 12 sati bila je najljepši način za završetak vikenda ispunjenog duhovnom glazbom i zajedništvom. Misu je predslavio don Mihael Prović, a pjevanjem su ju animirali VIS Mihovil, VIS Veritas Aeterna te remetski zbor mladih Advocata Croatiae. Nakon mise slijedilo je zajedničko druženje uz ručak.

Zahvaljujemo Bogu na predivnom vikendu i zajedništvu te se nadamo uskoro ponoviti druženje s mladima iz Splita.

Monika Kovač

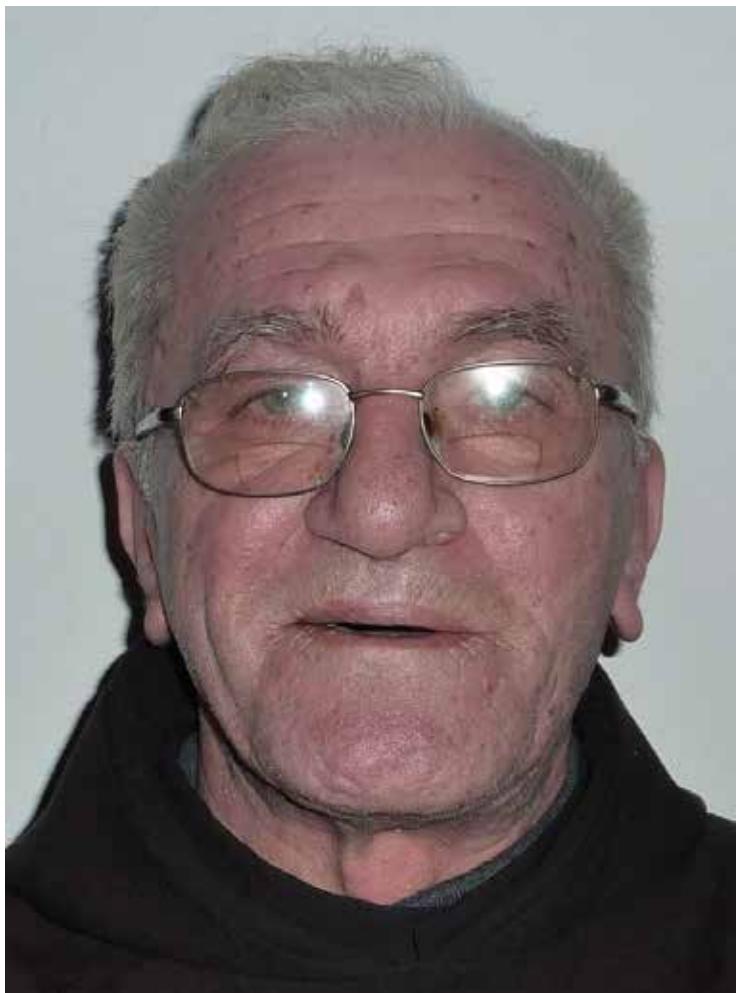

Preminuo bivši remetski župnik u 82. godini života

PREMINUO O. JOSIP OREŠKOVIĆ

»O. Josip Orešković preminuo je 2. srpnja, a ispraćen je u vječnost 4. srpnja na remetskom groblju«

- *U 82. godini života, 2. srpnja 2018., preminuo je naš karmeličanin i dugogodišnji remetski župnik o. Josip Orešković. Ispratili smo ga u vječnost 4. srpnja na remetskom groblju. Misu zadušnicu predstavio je naš karmeličanin, mons. Zdenko Križić, gospičko-senjski biskup, a propovijedao je o. Srećko Rimac provincijal. U svojoj propovijedi je istaknuo sve najvažnije crte njegova života.*

PROPOVIJED O. SREĆKA RIMCA, PROVINCIJALA, NA MISI ZADUŠNICI

»U švicarskoj opatiji Einsiedeln, film kojim se predstavlja benediktinski Red, započinje pogrebom člana zajednice benediktinaca. Film ne započinje primanjem novoga člana u benediktinski red ili nekim velikim slavlјima, nego upravo pokopom jednoga člana zajednice. Ove godine Gospodin je pohodio našu provinciju pozivajući sebi našu braću. Ovo je već treći subrat naše provincije koji se ove godine predstavlja pred Gospodinom. Nakon br. Stipe i br. Božidara i naš o. Josip, nakon što su se navršili dani ovozemnog boravka među nama, otišao je Gospodinu koga je silno ljubio i vjerno mu služio. Ovo su veliki trenutci milosti za sve nas koji smo na ovoj zemlji – da svoj pogled nikada ne zaustavljamo na ovoj zemlji nego da nam je pogled uvejk upravljen u Gospodina, u našu vječnu Domovinu. Tada i sve događaje koji nam se događaju na ovoj zemlji gledamo drugačijim očima. Isus u Evandelju govori da se ne uznemiruje naše srce, da vjerujemo u Boga i u njega da vjerujemo.

Mi se zato danas radujemo, iako je ljudski i da plaćemo rastajući se od drage nam osobe.

Zbog svoga druželjubivog i otvorenog karaktera i ljubavi prema ljudskim dušama, župljeni su ga jako voljeli i cijenili. Kao narodni čovjek, s narodom je bio jako blizak u svim životnim situacijama. U vrijeme komunizma teško je bilo dobiti dozvole za obnove i gradnju objekata. Svojom neposrednošću i karizmom o. Josip je uspijevaо ishoditi dozvole za gradnju i obnove crkvenih objekata. Vrata su mu se svuda otvarala. Godine 1993. pojavila se potreba da bude premješten u Split. Tamo je nastavio sa svojim pastoralnim radom, ne samo među župljanim, nego i među redovnicama. Bio je isповједnik nekoliko redovničkih zajednica, držao im je mjesecne duhovne obnove. Zbog njegove jednostavnosti, dobrote i neposrednosti, narod ga je i u Splitu jako zavolio. Tako da neki koji nisu baš imali veze s Crkvom ili su čak govorili i protiv Crkve prema o. Josipu su imali posebnu naklonost. Posebno su ga cijenili i ništa nisu dali da se govori protiv njega. Jedno kratko vrijeme bio je i u našem samostanu na Krku gdje je također djelovao kao duhovnik redovnica i isповједnik. Bio je i vrlo poznati propovјednik. Nakon Krka ponovno se vratio u Remete.

Kao redovnik davao je primjer mlađima revnom molitvom. Čine zajednice nikada nije propuštao, pa i kao stariji kada je bio već dosta bolestan. Herojski je dolazio na sve molitve, pa i na Jutarnju. O. Josip nosio je ime sv. Josipa kojega je jako štovao, ali i vjerno naslijedovao. Za njega su, kao i za sv. Josipa, Isus i Marija bili u središtu njegova života. Njegovo redovničko ime je o. Josip od Isusa i Marije. Kao i sv. Josip bio je vrlo skroman i zadovoljan s malim. Nikada nije tražio ništa posebno za sebe. Robu je dobivao od drugih ljudi ili iz Caritasa. Iako mu je nekada bilo i teško, nije se žalio, nego je uvijek hrabro sve nosio i predavao Gospodinu. Sa svime u životu bio je zadovoljan te je volio svakoga čovjeka. Kada jedan svetac govori o poniznom čovjeku on kaže da je ponizan čovjek onaj kome su svi ljudi dobri. O. Josipu su svi ljudi bili dobri jer ih je gledao Božjim očima i Božnjim srcem.

Dragome Bogu velika hvala za sve što nam je udijelio po životu našega o. Josipa. Svojom skromnošću, jednostavnosću i velikom ljubavlju prema Isusu, Mariji i svakom čovjeku, bio je dar svima nama koji smo ga poznavali i koji smo s njim živjeli. Zahvaljujemo Bogu što smo mogli s njim živjeti i nadamo se da će nas jednoga dana, kada dragi Bog nas pozove s ove zemlje, o. Josip dočekati zajedno sa svetom Obitelji.«

SJEĆANJE NA O. JOSIPA OREŠKOVIĆA SA STRANE ZLATKA ŠUŠNIĆA, TAJNIKA ŽUPNOG PASTORALNOG VIJEĆA

»U ponedjeljak, 2. srpnja 2018. godine, prestalo je kucati plemenito srce bivšeg remetskog župnika O. Josipa Oreškovića. Iako dulje vrijeme odsutan zbog bolesti biti će upamćen kao svećenik skroman i pristupačan za svakoga u bilo kojoj potrebi. Sjećam ga se kao sjemeništara, vrlo ozbiljnog s realnim pogledima na svijet i sve oko njega.

Kroz vrijeme dok je bio župnik od 1981. do 1993. bit će zapamćen kao župnik i svećenik koji je razumio mnoge poteškoće svakog župljanina koji mu je došao po savjet ili na razgovor. Mnogi će ga pamtitи po velikoj zauzetosti za filijalnu kapelu Sv. Petra i Pavla u Bešićima, kamo je s radošću odlazio pješke kroz šumu »Čaplinec« po bilo kakvom vremenu da bi odslužio misu ili održao vjeronauk. Možemo reći; »umro je svećenik koji je bio iz naroda i za narod, koji je volio raditi s ljudima i za ljudе«. O. Josip bio je svećenik koji nas je vjenčao, krstio našu djecu i svakom tom prigodom znao uputiti prigodnu riječ koju imamo u trajnom sjećanju. Mnoge naše župljane ispratio je na vječno počivalište na našem remetskom groblju gdje bi i u toj prigodi znao kroz svoju propovijed ohrabriti i uputiti u daljnji život sve prisutne. Osobno sam zahvalan za njegovu neposrednost i bliskost i izrečene riječi na posljednjem oproštaju moga oca 13. svibnja 1984. godine, a tim riječima ču se i ja oprostiti i zahvaliti i neka mu dragi Bog bude nagrada za sve što je napravio za župnu zajednicu.

Počivaj, brate moj, počivaj
jer koliko bijaše umora;
Bog će nas, vjerujem, uskrsnuti (uskrisiti)!
Odgovore na pitanja mnoga
odgodimo.
U nadi snivajmo i
ljubimo,
U svjetlost se uzdajmo,
Svetlost što »giba sunce i sve
zvijezde«
Tvoja krhka svjeća nikada
neće utrnuti.«

IZVADCI IZ MATICE ŽUPE /od 15. ožujka do 6. srpnja 2018./

KRŠTENI

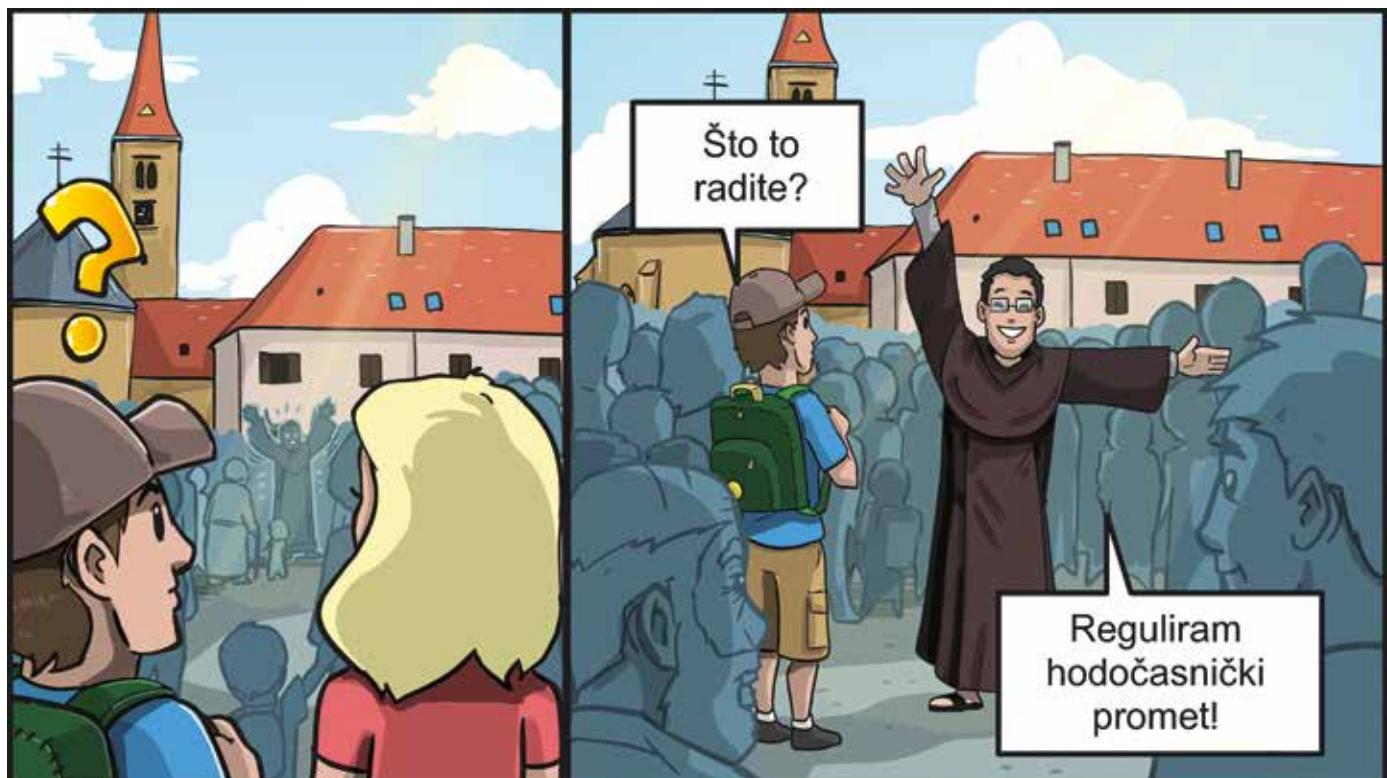
Nina Omazić, Fran Fajdetić, Gabriel Pavić, Marija Mačković, Diva Hana Bužonja, Bella Matija Abaz, Martin Krešo, Adrian Vidmar, Lucija Pašiček, Sofija Milas, Mia Pavić, Jakov Kolombo, Josip Baričević, Adriano Bator, Josip Tin Marohnić, Teo Panović, Leon Pierobon, Luka Kralj, Borna Kralj, Jura Josip Mišetić, Isabela Rajić, Eva Vražić, Ivano Svedrec, Karlo Knežević, Fran Pavičić, Marta Pavičić, Lana Lucija Toš, Pavao Brajković, Antonio Primožić, Karlo Vrban, Jan Fotak, Dan Gebaj, Fran Šarlja, Franka Pisuljak, Maks Pisuljak, Luka Rubić, Matej Nimac, Luka Vaš Plavšić, Antun Stjepan Krasnić, Luna Ana Vujasinović, Jan Lulić, Lovro Ivan Dragija, Gabriel Krivdić, Anamarija Nevistić, Doris Kubičko, Katya Bell, Victor Pius Djordjević, Bartol Pavlek, Šimun Lisak, Evan Ivan Shtylenko, Marija Rita Bilić.

VJENČANI

Valentin Lekaj i Marijana Pašalić, Vedran Pretković i Andreja Grabovec, Karlo Mutak i Melita Lekčević, Domagoj Stipković i Tajana Ozimec, Vladimir Vražić i Valentina Kontek, Zlatko Bošnjković i Iva Zebić, Goran Kahrić i Morena Ille, Zvonimir Mamić i Matea Tijanić, Mario Konjević i Mirela Drmić, Bernard Krasnić i Latica Ivanišević, Dominik Vukojević i Mateja Lekčević, Domagoj Lulić i Anita Čajko, Davor Tomislav Krivdić i Željka Kurner, Domagoj Kožić i Ana Grobelšek, Ivan Manjkas i Mia Pervan, Ante Marić i Teja Ana Šimić, Wallace Douglas Shearer Brown i Jelena Renić.

UMRLI

Ljubica Drmić, Luciana Šimunić, Miro Mihetec, Vjekoslava Blažinić, Nada Igrec, Berislav Bambir, Stjepan Radić, Stjepan Drempetić, Štefa Jurinić, Mladen Svedrec, Zlatko Franz, Ilija Ferić, Paulina Miklaužić, Marko Lukač, Jela Fotak, Slavica Buči, Ladislav Komerlin, Ana Matulin, Tomislav Pasarić, Ruža Ivrlač, Dragica Katačić, otac Josip Orešković, Stjepan Tacko.

Hrvoje Habljak

Jeruzalem - Bazilika Svetoga Groba